

Almanach

oceněných prací

literární soutěže

O poklad strýce Juráša

2024/2025

Almanach oceněných prací
oblastního kola literární soutěže
O poklad strýca Juráša
2024/2025

STROM

Témata:

ŽIVOT NA STROMĚ

Jak se žije v korunách stromů? Co si stromy šeptají.

STROM SPLNĚNÝCH PŘÁNÍ

Kouzelný strom, který plní přání. Co všechno dokáže splnit?

PŘÍBĚH Z KRÁLOVSTVÍ STROMŮ

Strom jako němý pozorovatel. Pohádkový / fantasy příběh o kouzlu stromů.

STROM ŽIVOTA

Už vím, kde mám své kořeny. Příběhy mé rodiny. Co mi vyprávěli rodiče/prarodiče.

Obsah

1. – 3. třída

PRÓZA

Šmajcl Richard: O kouzelných housličkách	5
Rýparová Adéla, Strom jídla	6
Kurka Marek: Zlatá jabloň	7

KOMIKS

Šmajcl Richard: Husitské zbraně	8
Pechová Anna: Strom v říši kouzel	12
Bálint Norbert: O houbě	14

4. – 5. třída

PRÓZA

Posad Jiří: Splněné přání	15
Mildorfová Nikol: Tři sourozenci	16
Slovák Matěj: Longovo přání	19

POEZIE

Hrachovcová Liliana: Strom přání	21
Kubíková Izabela: Strom života	22
Tejklová Nela: Strom splněných přání	23

KOMIKS

Bálintová Rebeka: Úlet z města	24
Šmajcl Adam: Cesta	25
Barabáš René, Kramoliš Jakub, Mikuláš Duda: Milan a kouzelný strom přání	27

6. – 7. třída

PRÓZA

Mildorfová Anna: Tajemná knihovna	30
Zimová Tereza: Strom přání	34
Jasná Magdaléna: Robosvět	36

6. – 7. třída

POEZIE

Jurčová Natálie: Poslední přání, Děvče krásné, Strom v plamenech	38
Polášková Lucie: Kouzelná vrba	41
Barabášová Veronika, Zátorský Matěj: Strom přání, Cesta kouzelným lesem, Záchrana	43

KOMIKS

Dejmek Josef, Duda Matouš: Jozrvoudětův strom	44
Jurčová Natálie: Co vše je kreslené	48
Jurčová Nela, Mičkal Kryštof: Tajemství zakletého stromu	51

8. – 9. třída

PRÓZA

Posadová Sára: Místo pro mou duši	56
Farníková Berenika: Strom času	59
Mikulenková Elen: Zázračné tajemství	62

POEZIE

Kaminská Anna: Strom života	65
Marek Petr: Léčivý dub	67
Brňovjácová Kristýna: Co si stromy šeptají	68

KOMIKS

Váňová Barbora: Nebezpečná chamtivost	70
Kutílková Ela, Hrabalová Karolína: Strom splněných přání	75

Vážený a milí čtenáři těchto řádků,

mám pro Vás, jak jinak, dobrou zprávu. Fantazie a tvořivost rožnovských dětí a mládeže nezná mezí. Důkazem budiž tento letošní almanach oceněných prozaických, básnických a komiksových prací soutěže O poklad strýca Juráša. Tématem letošního ročníku byl „Strom“. Co se Vám vybaví? Jaký bude? Moudrý nebo kouzelný? Je to různé a záleží na každém z nás, co si pod takovýmto zadáním dokážeme představit.

Proto, začtěte se a nechte na sebe působit tvorbu mladých autorů. Věřím, že po přečtení budete dobře naladěni.

Dovolte mi poděkovat všem, kteří se letošního ročníku soutěže zúčastnili, třebaže nebyli vybráni mezi nejlepší. Už jen vědomí, že se nad tématem museli zamyslet a nějak jej uchopit do slov či obrázků, je skvělé.

Pavel Zajíc
ředitel knihovny

O kouzelných housličkách

1. místo v kategorii próza 1. – 3. třída

Richard Šmajcl

Bylo, nebylo. Tak, bylo, nebo nebylo? Bylo!

Za jedním dlouhým lesem byla louka a na ní stál strom, ne ledajaký, velký kouzelný dub. Měl zelené listy, hodně žaludů, tlustý kmen a dlouhé kořeny. Bydlelo na něm spousta veverek a ptáčků. Pod ním žilo prasátko, kterému chutnaly jeho žaludy. A za ním se někdy schovával místní loupežník Diviš.

U toho dubu byla malá vesnička. Dub se na ni každý den díval. Viděl na kovářku Báru, na řezbáře Tadeáše, na houslaře Bena, na zvěrolékaře Zbyňka i vysloužilého rytíře Radka. Viděl na děti a na všechny vesničany, co tam ve vesničce žili.

Jedné noci přišla veliká bouřka. Hodně pršelo, blesky protínaly oblohu, hromy hřměly a jeden blesk zasáhl strom a odlomil největší větev.

Ráno šel okolo stromu vesničan. Vzal větev do vesnice.

„Dobrý den, Bene!“

„Dobrý den, Edo! Co mi to neseš?“

„Bene, udělal bys mi z té větve housličky?“

„Udělal. A kde si k té větvi přišel?“

„Na louce u vesničky. Je z toho velkého dubu.“

Houslař Ben Edovi z větve vyrobil krásné housličky. Přinesly štěstí celé vesničce. Jak na ně Eda hrál, zjistil, že jsou kouzelné, protože i dřevo, ze kterého byly vyrobené, bylo kouzelné. Když na ně hrál, všichni okolo se radovali.

I já se učím hrát na housličky, Broučky, Ovečku, Ach synku, synku, Rožnovské hodiny a další písničky. Budu kouzlit radost.

Pozn. Tento příběh věnuju panu učiteli Petru Valovi.

Strom jídla

2. místo v kategorii próza 1. – 3. třída
Adéla Rýparová

Byl jednou jeden strom, který byl kouzelný. Protože uvnitř byla skrýš jídla pro zvířátka, ve které byly žaludy, kaštiny a podobně (aby nezmokly). Jak se ochlazovalo, tak si zvířátka chodila do kmene stromu pro zásoby jídla. Jednou se tam setkala veverka s divočákem a pohádali se o žaludy. Strom se do toho vložil a řekl: „Žaludů je tu dost pro všechny.“ Tak si vzali oba trošku. Jednou se stalo, že zásoby jídla došly. Ale zvířátka měla štěstí, protože už bylo tepleji. Vždycky, když došly zásoby jídla, tak strom tajně popošel o krůček dál a utrhl sem tam nějaký žalud nebo kaštan. Ale jednou se ochladilo a strom nestihl nasbírat dost jídla pro zvířátka. Tak byl smutný a myslel si, že zvířátka budou našťvaná a smutná. Ale opak byl pravdou. Zvířátka byla sice trochu smutná, ale řekla si, že stromu pomohou, protože každý rok sbíral plody pro ně a protože je jejich kamarád. Tak strom byl šťastný. Zvířátka šla sbírat plody sama, protože strom byl unavený. Zvířátka si uvědomila, že to jde celkem lehce. Tak od té doby si ty různé plody sbírala sama.

Zlatá jabloň

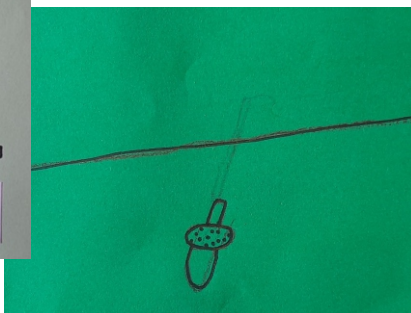
3. místo v kategorii próza 1. – 3. třída

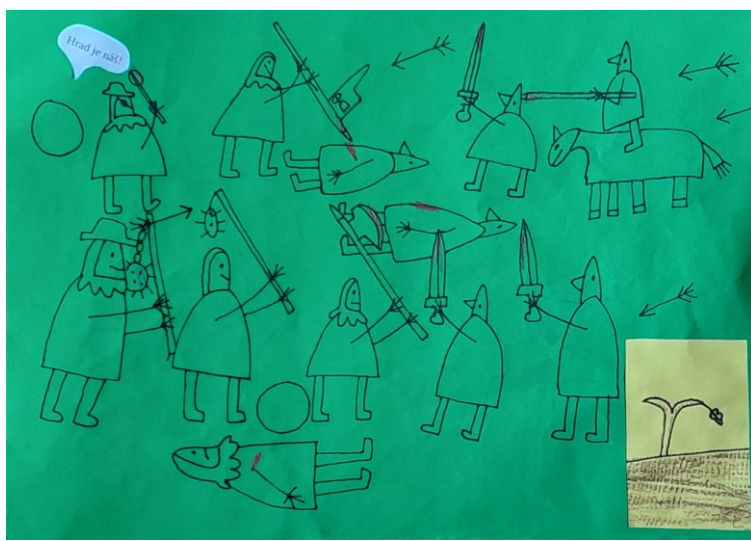
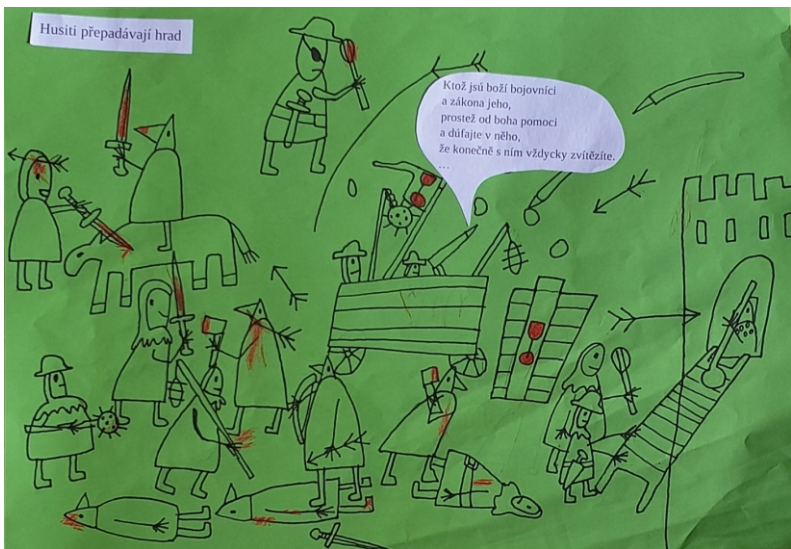
Marek Kurka

Byl les, kde vyrůstala velká zlatá jabloň. Na jabloni rostla zlatá jablka a každé z nich plnilo přání. Třeba být bohatý nebo být čarodějem a tak dál. Jednoho dne lesem procházeli průzkumníci a hledali nějaké neznámé věci. Našli velké hříby, jedovaté borůvky, barevné listy. Objevili taky zlatou jabloň. Z ní utrhl dvě jablka. Jedno jablko ochutnal vůdce a stal se čarodějem. Druhé jablko dovezli do království Thurán a dali ochutnat králi. Král se pak stal moudřejším. Po hodně letech se rozhodlo, že se zlatá jabloň bude hledat znovu. Jenže už ji nikdo nenašel. Mezitím v lese u jabloně se objevil malý elf jménem Alf. Natrhal si tři jablka, protože věděl jistě, že plní přání. Jablka tedy donesl domů pro svoji nemocnou mámu a tátu. Maminka a tatínek byli jablíčky uzdraveni a Alf byl šťastný. Ještě jim zbývalo jedno jablko. A to jablko snědl Alf a přál si být šťastný až do smrti. Ještě si vzpomněl na cestu ke zlaté jabloni. Vzal si mapu a šel jabloni. Nakonec došel k jabloni a zaznačil ji na mapě. Utrhl jablko a druhý den ho vzal do školy. Jablko dal učiteli. Zakousl se do jablka a přál si mít kamarády. Po škole Alf šel k jabloni a hrál si. Cestou domů mu vypadla mapa z ruky a ani o tom nevěděl. Mapa mu odletěla daleko až do království Thurán. Přistála na hlavě strážce. Strážce mapu odnesl králi Thuránu. Král zavolal čaroděje. Čaroděj zjistil kouzlem, kam vedla mapa. Vykřikl nahlas: „Ke zlaté jabloni? Vždyť ta je ztracená.“ Král povolal průzkumníky a strážce, aby znovu našli jabloň. Mezitím Alf byl u jabloně a koukal na ježky. Najednou za stromy něco zašustilo. Byli to královi lidé. Když Alfa uviděl vůdce, zeptal se, jestli mu nedá jablko. Alf mu odpověděl, že ano, a podal mu jablko. Alfa ale unesli do království. Když došli do království, tak se Alf postavil před králem. Král mu řekl, že bude bohatý, protože našel zlatou jabloň po dlouhé době. Zapsali ho do dějin a šel domů. Když přišel domů, maminka Alfa objala a zeptala se, kde byl takovou dobu. Pověděl jí, že je slavný a bohatý, protože našel zlatou jabloň po dlouhé době. Když Alf šel do školy, jeho spolužáci oslavovali jeho slávu. A tak žil šťastně až do smrti.

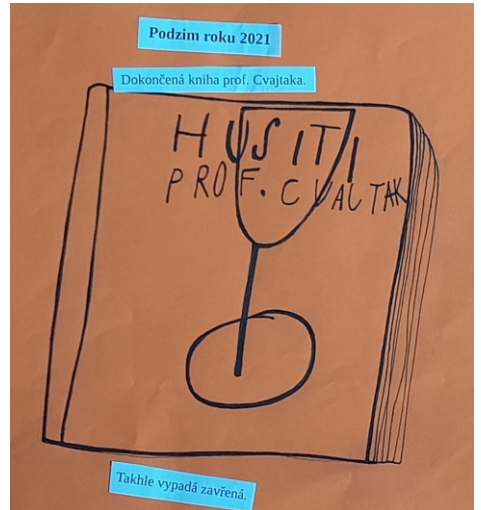
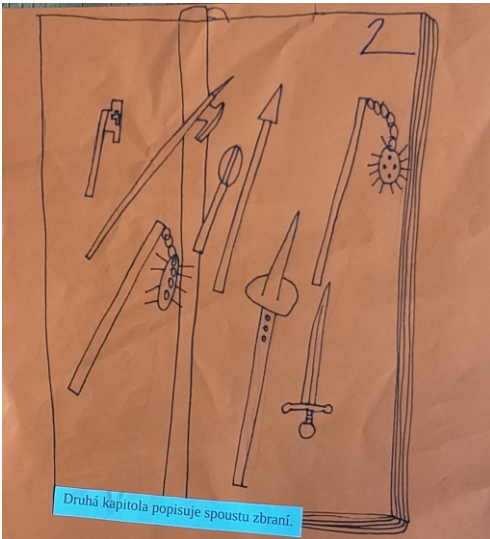
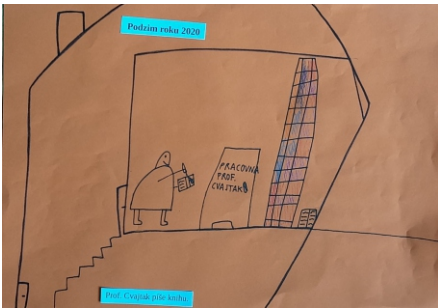
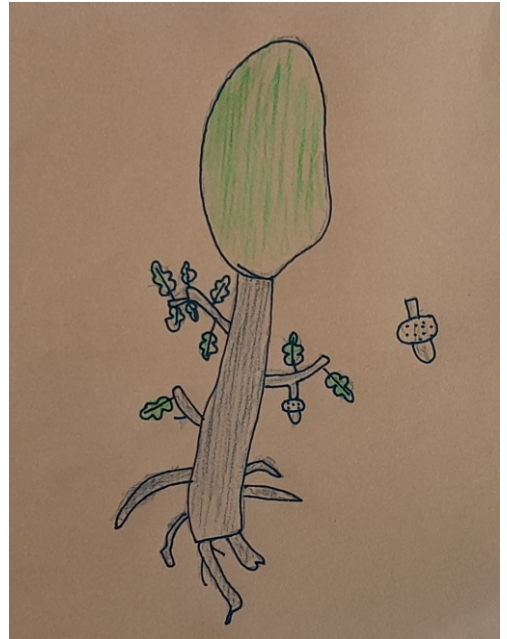
Husitské zbraně

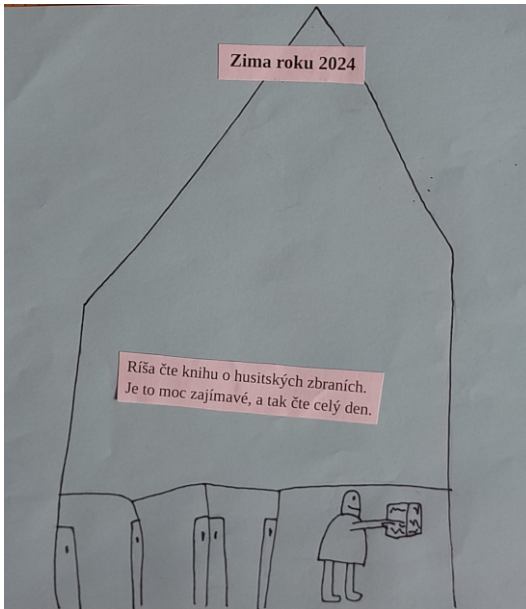
1. místo v kategorii komiks 1. – 3. třída
Richard Šmajcl

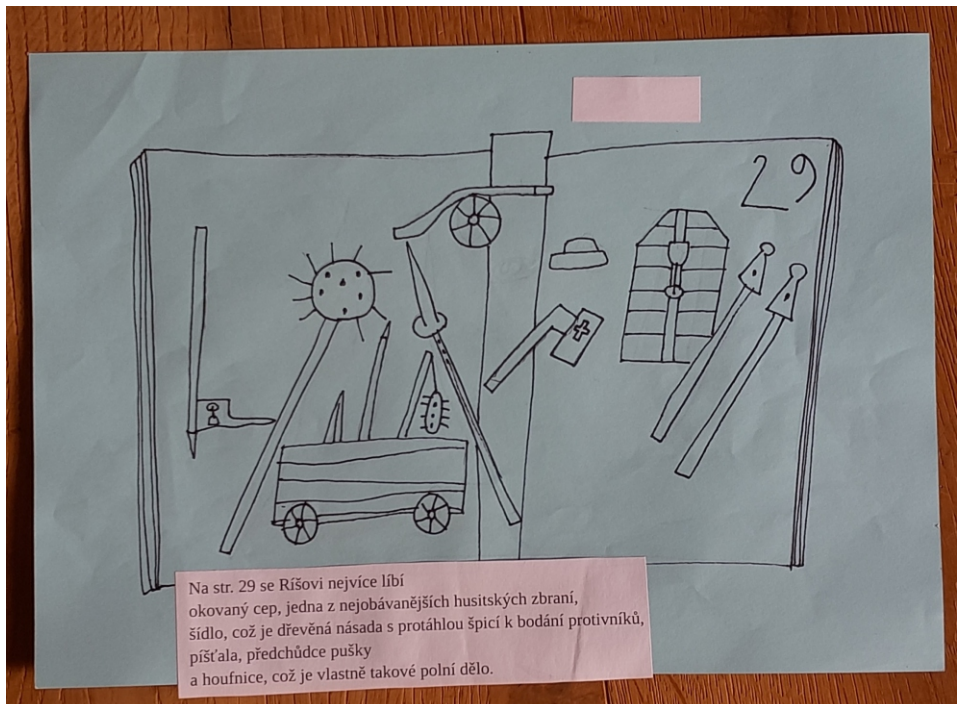

Starý dub toho už viděl a zažil opravdu hodně.

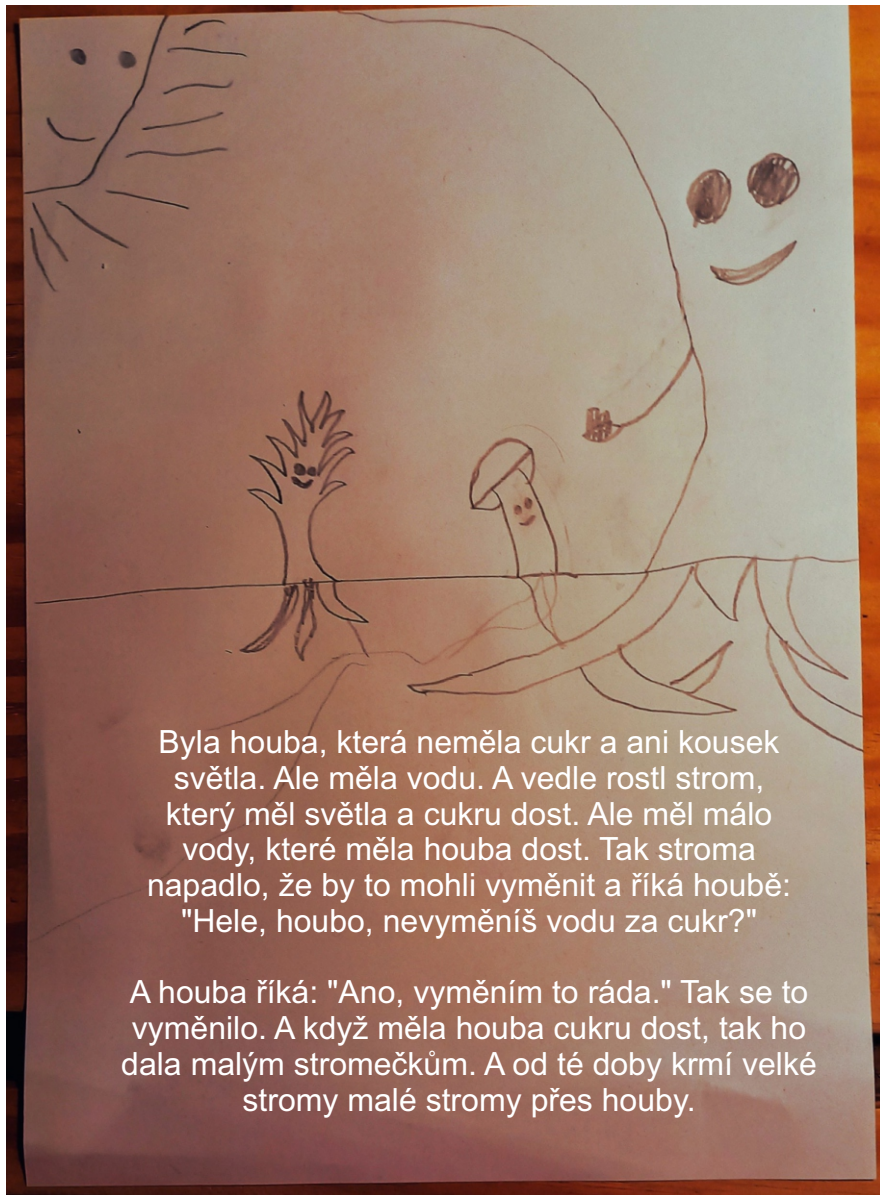

O houbě

3. místo v kategorii komiks 1. – 3. třída
Norbert Bálint

Byla houba, která neměla cukr a ani kousek světla. Ale měla vodu. A vedle rostl strom, který měl světla a cukru dost. Ale měl málo vody, které měla houba dost. Tak stroma napadlo, že by to mohli vyměnit a říká houbě: "Hele, houbo, nevyměníš vodu za cukr?"

A houba říká: "Ano, vyměním to ráda." Tak se to vyměnilo. A když měla houba cukru dost, tak ho dala malým stromečkům. A od té doby krmí velké stromy malé stromy přes houby.

Splněné přání

1. místo v kategorii próza 4. – 5. třída
Jiří Posad

Máte rádi trochu smutné příběhy, které ale mají dobrý konec? No tak to jste tady správně! A věříte na kouzla přírody? Super!
Povím vám přesně jeden takový příběh.

Život občas nebývá fér a Honza, který žije v jednom malém polorozbořeném městečku, je toho důkazem. Každý den, předtím než jde do školy, musí udělat řadu věcí, které vy nejspíš dělat nemusíte. Nebo snad vstáváte o hodinu dřív, abyste uklidili dům, nakrmili zvířata a postarali se o zahradu? Možná tohle všechno děláte taky, ale nejspíš s rodiči, Honza byl však na tohle všechno úplně sám. Jeho tatínek byl někde ve válce a maminka vstávala kvůli své práci ještě dřív. Naštěstí tak úplně sám ale na to všechno nebyl. Měl jednoho přítele a to nebyl nikdo jiný než jeho pejsek Berno. S nikým se Honza tolik nekamarádil jako s ním. Teď v létě mu na zahradě přibyl další úkol a to bylo zalévání všech záhonů. A že jich bylo...

Přestože to bylo tolik práce, Honza nikdy nezapomněl zalít ještě něco. A to něco byl velmi starý strom uprostřed zahrady. Maminka mu stokrát říkala, že ten zalévat nemusí, ale Honzovi to stejně nikdy nedalo.

Jednoho dne, když bylo obzvlášť sucho, se stalo něco podivného. Nesl další těžkou konev, když uslyšel tajemný hlas. „Děkuju, Honzo, dneska je opravdu horký den.“ Honza se zmateně rozhlížel po prázdné zahradě. „Kdo to na mě mluví? Vždyť jsem tady sám,“ řekl si pro sebe. „Nejsi!“ ozvalo se vesele. Hlas vycházel ze starého stromu! „To přece není možné,“ řekl Honza nahlas. „Ale je!“ ozvalo se pobaveně. Byl to ten strom!

„Jak to, že ti rozumím?“ zeptal se Honza.

„Stromy mají svou řeč a když má někdo tak dobré srdce jako ty, tak nám může rozumět,“ řekl strom.

„Dobré srdce?“ „Co tím myslíš?“ zeptal se Honza.

„Pozorují tě už dlouhou dobu, zaléváš mě, i když nemusíš.“ „Myslím, že to je známka dobrého srdce,“ řekl mírně strom.

„Rád bych ti nějak poděkoval. Máš třeba nějaké přání?“

Honza hned věděl. „Mám!“ skoro vykřikl.

„Mají zvířata také svoji řeč jako vy stromy?“ zeptal se.

„Mám nejlepšího přítele, se kterým trávím hodně času a moc rád bych mu rozuměl.“

„To je krásné přání,“ zasmál se strom.

„Budeš tu stát ještě dlouho?“ ozvalo se zrudně za jeho zády. Honza se leknutím rychle otočil a přímo za ním stál jeho pes Berno. „Pojd' si se mnou radši hrát,“ poprosil ho jeho psi kamarád. A od té doby se už Honza nikdy necítil sám...

Tři sourozenci

2. místo v kategorii próza 4. – 5. třída
Nikol Mildorfová

Na kopci žila rodinka se třemi dětmi. Dvoutměsíční holčička se jmenovala Eliška, jednoletá holčička Sofie byla dvojče s klukem, který se jmenoval Honzík.

Děti rostly jako z vody a než se nadály, už chodily do školy. Hodně si spolu hrály na královskou rodinu.

„Sofie, proč musíš být pořád královnou, Honzík králem a já vaše služka?! Proč nemůžu být radši princezna, královna nebo král?!“ Nevydržela to jednoho dne Eliška. „Ty chceš být králem jo?“ neudržela se Sofie a začala se jí posmívat: „Eliška chce být králem, Eliška chce být králem!“ „Klidně budu radši králem než služka!“ Utrhla se na ni Eliška. „Tak proč nemůžu být princezna, královna nebo král?“ „Královna být nemůžeš, protože jsem starší a nosím krásné šaty a šperky. Princezna být také nemůžeš, protože nejsi hezky oblečená a nemáš žádné šperky a králem být také nemůžeš, protože jsi moc malá,“ začala se hádat Sofie. „Jo, Sofie má pravdu, tak se koukni na sebe, jak vypadáš, a pak teprve něco říkej,“ začal i Honzík. „PROČ O VŠEM MUSÍTE ROZHODOVAT VŽDYCKY JEN VY!!!“ Rozkřikla se Eliška a utekla do lesa se uklidnit.

„Proč vždycky utíká do lesa, když je našťvaná? To by mě hodně zajímalo, ale chodit se mi tam nechce, abych si neušpinila a neroztrhala šaty,“ uvažovala nahlas Sofie. „Tak ji pojd' sledovat,“ navrhl Honzík. „Teď jsem ti to říkala! Chodit se mi tam nechce, abych si neušpinila a neroztrhala šaty! No tak fajn, ale nejdřív se musím převléct do toho, co má Eliška v poličce za oblečení, ať raději zničím to její.“

Eliška mezitím odběhla do lesa trochu se vyvětrat a pak si všimla, že v téhle části lesa ještě nikdy nebyla. A to si myslela, že už prohledala celý les a našla různé zajímavé věci, ale tady ještě nikdy nebyla. Jeden strom v lese byl velmi okouzlující a zvláštní na něm bylo, že byl tak barevný a vypadal, že je velmi starý. Byl to strom, který ještě nikdy v životě neviděla. Byl tak krásný, že by ji ani ve snu nenapadlo, že někdy takový strom uvidí. „To je tak krásný strom, nikdy jsem tady nebyla. Něco tak okouzlujícího jsem ještě nikdy neviděla, a to už jsem si myslela, že jsem viděla velmi zajímavé věci a myslela jsem si, že mám halucinace a tohle je tak hrozně zajímavé a okouzlující, ale radši to Sofii a Honzíkovi neřeknu, aby se mi zase neposmívali.“ Tak si to prozatím nechala pro sebe a šla domů.

„Musíme jít po jejich stopách, abychom došli tam, kam došla Eliška, a abychom zjistily, co pořád v tom lese dělá,“ řekla Sofie. „No jo, máš pravdu,“ dodal Honzík. „Musíme jít potichu,“ dodala ještě Sofie a pak už šli po jejich stopách tiše a pomalu.

Eliška utíkala lesem. Když už tam skoro byla, vrazila do Sofie, Sofie do Honzika a Honzík spadl na zem „CO DĚLÁŠ?!“ křikl na ni, ale Sofie neodpověděla. Eliška a Sofie na sebe koukaly a nakonec Eliška to přerušila „Co tady děláte?“ „No my ehm...“ začala Sofie. „Vy jste mě sledovali?“ zeptala se Eliška. „Ne,“ pípla Sofie. „Tak co jste tady dělali? Vždyť do lesa chodit nechceš, protože se bojíš o své šaty a šperky.“ „No.“ Sofie chvíli váhala, jestli je dobrý nápad říct jí pravdu a nakonec usoudila, že jí pravdu neřekne. „Já jsem si řekla, že se zase asi po pěti letech podívám do lesa a usoudila jsem, že je to tady stejně hnusné jako když jsem tady byla naposledy a ten hmyz je odporný. ÁÁÁ DEJTE TU VĚC PRYČ ODE MNĚ!!!“ Rozkřikla se Sofie. „Vždyť je to jen neškodná beruška,“ řekla Eliška. „Už radši půjdu domů,“ řekla Sofie a rozběhla se domů, ale Eliška ji zastavila. Hmm... proč mi to její oblečení přijde tak povědomé? Pomyslela si Eliška a pak si to uvědomila. „Sofie, proč máš moje oblečení!“ rozzlobila se Eliška. „Protože jsem to chtěla zkusit,“ odpověděla Sofie. „Už jdu domů,“ dodala Sofie a rozběhla se domů tak rychle, aby ji už nikdo nestihl zastavit.

Další dny Eliška ke stromu chodila častěji a častěji. Sofie si už často říkala, kam pořád Eliška mizí Hmm... kam pořád chodí? Zajímalo to Sofii, až jednoho dne to neudržela v sobě a zeptala se jí: „Eliško kam to pořád mizíš?“ „Chodím do lesa,“ odpověděla Eliška. „A co tam pořád děláš?“ zajímala se dál Sofie. „No... ty bys mi stejně nevěřila.“ A odvrátila se k Sofii zády. „Prosím, řekni mi to. Já tam klidně s tebou půjdu,“ žadonila Sofie. „No tak dobrá, ale připrav se, že to bude okouzlující, ať se potom nedivíš.“ Vydaly se tedy ke stromu. Když tam konečně došly, Sofie se zeptala: „A co má být ta okouzlující věc?“ „No přeci tenhle strom.“ Odpověděla na otázku Eliška a ukázala na něj. „To je zase ta blbá, hnusná a divná příroda, kterou máš tak strašně ráda, ale já ji nesnáším,“ řekla Sofie a začala kopat do všech věcí kolem sebe a ničit je. „Sofie, proč do všeho kopeš a ničíš to kolem sebe?! Hej, to byly domečky pro malé Steláčky!“ „Ty věříš, že ta malá stvoření Stelácci existují?“ zeptala se Sofie a zasmála se. „Já věřím, že existují.“ bránila se Eliška. „Já vím, že neexistují.“ „A jak to víš? Jak mi dokážeš, že máš pravdu?“ zeptala se Eliška. „No tak se dívej!“ řekla Sofie a vytáhla mobil. „Já nechci vidět nějaké lidi, kteří říkají to, co si myslí, protože si něco myslí a nemusí to být pravda. A já si myslím že Stelácci existují,“ odmítla se na to podívat Eliška a odvrátila se k ní zády. „Když to nechceš vidět, tak já jdu domů.“ Sofie se tedy rozběhla uraženě domů. Nechápu proč pořád sleduje nějaké lidi na sociálních sítích, pomyslela si Eliška.

Jednoho dne Eliška zjistila, že není sama a začala se rozhlížet, ale nikoho neviděla. „Koho hledáš?“ zeptal se jí nějaký pisklavý hlásek. Eliška se ihned otočila za hláskem, který slyšela. „Kdo jsi?“ zeptala se Eliška a prohlížela si malé stvořeníčko na stromě. „Ty nevíš, kdo jsem? Vždyť jsi o nás teď něco mluvila.“ promluvil malé stvoření. „Ty jsi Steláček?“ zeptala se s úžasem Eliška. „A vás je víc?“ pokračovala. „Ano, já jsem Steláček a ano, je nás více. Já se jmenuji Magdalenka a jak se jmenuješ ty?“ zeptala se Magdalenka. „Já se jmenuji Eliška.“ odpověděla. „A můžu se tě na něco zeptat?“ zeptala se Eliška. „No, jasně ptej se,“ pobídla Elišku Magdalenka. „Jaktože já ten strom vidím, že je tak krásný a Sofie ho vidí jako každý jiný strom? Proč ho nevidí tak okouzující jako já?“ začala se ptát Eliška. „Protože ty jsi soucitná a Sofie je sobecká a bezohledná dívka. Honzík by to také neviděl jako okouzující strom, ale jako každý ostatní strom, protože je velmi drzý. Ty sis toho nikdy nevšimla?“ zeptala se Magdalenka. „No... párkrát jsem si toho všimla, ale nenapadlo mě o tom někdy takhle uvažovat. Ale když se tak zamyslím, je to pravda,“ odpověděla Eliška. „No vidíš a teď běž domů a nějak je přesvědč. Ať nejsou takoví, jací jsou. A potom jim řekni, ať se jdou podívat na tenhle strom. Potom poznají, že příroda je nepředvídatelná a velmi krásná. Ale o mě jim nic neříkej prosím,“ řekla Magdalenka Elišce.

Mezitím se maminka s tatínkem doma bavili se Sofií a Honzíkem o jejich chování.

Eliška utíkala lesem, co jí nohy stačily, až dorazila domů a vtrhla do domu. „Sofie, Honzíku, pojd'te prosím za mnou,“ zavolala na ně Eliška. Sofie a Honzík se za chvíli objevili. „My se ti strašně omlouváme, Eliško,“ začala Sofie. „Promiň nám to, jak jsme se k tobě chovali,“ dodal Honzík. „My jsme o tom s rodiči mluvili a strašně se ti omlouváme. My jsme si neuvědomili, jak tě máme rádi a jak se musíš cítit,“ pokračovala Sofie. „To nevadí. Ale teď prosím pojd'te za mnou,“ řekla Eliška a sourozenci šli s ní do lesa. „Wow, to je tak krásný strom a teď si uvědomuji, jaká je příroda nepředvídatelná a velmi krásná,“ řekl Honzík a díval se s úžasem na strom. „Co kdybychom postavili domečky pro Steláčky. Tady někde musí bydlet.“ A tak začali stavět a stavěli až do večera.

Longovo přání

3. místo v kategorii próza 4. – 5. třída
Matěj Slovák

Kdysi dávno před miliony lety vyrostl velmi velký a úžasný strom. Ten měl mimořádné schopnosti. Kdo se ho dotkl, tomu strom splnil jakékoli přání. Ale aby se přání někomu splnilo, nesměl v životě udělat nic špatného. Kdo ale něco provedl, a přesto se dotknul stromu a vyslovil přání, ten měl po zbytek života smůlu a byl nemotorný.

V jedné malebné vesničce žil malý kluk. Jmenoval se Long. Jeho snem bylo stát se mistrem kun-fu. Máma mu vyprávěla legendu o kouzelném stromu přání. Longovi se příběh o stromu strašně líbil. Long se chtěl stát mistrem kun-fu, proto mnoho let usilovně trénoval. Strašně moc se snažil, ale nešlo mu to. Byl velmi hodný a pomáhal každému, komu mohl. Jednoho dne si vzpomněl, co mu vyprávěla maminka. Rozhodl se, že se kouzelný strom vydá hledat. Běžel za svým nejlepším kamarádem Maxem a oznámil mu, že chce najít strom přání. Max si z něho dělal srandu. „Však je to jen povídačka pro malé děti!“ řekl Max. Long byl naštvaný, že mu Max nevěří, protože on věřil, že strom existuje. Dlouho Maxe přemlouval, ale Max tomu nechtěl věřit. Max chtěl ale udělat Longovi radost, tak mu na to kývl a řekl: „Zítra vyrazíme na cestu!“ Poté se rozloučili a odešli si zabalit věci.

Příští den vyrazili na cestu. Šli dlouhou dobu, až narazili na malou hospůdku. „Maxi, podívej, tam je malá hospůdka.“ V hospůdce byli kostlivci. Max se strašně moc bál, za to Long vůbec. „Lo Lo Lo Longu, prosím, nechod' me tam,“ třásl se Max strachy. „Neboj se, Maxi, budou určitě milí,“ odpověď Long a vešli dovnitř. Kostlivci se jich hned zeptali, co je přivádí. Max mlčel, ale Long řekl: „Hledáme strom přání.“ Bylo ticho a pak se všichni kostlivci, až na jednoho, rozesmáli. Naznačil, aby šli za ním. Vyprávěl jim detailně vše o stromě přání. Pak jim řekl, kde najdou osobu, která ví, jak strom najít. Měli jít do nejhnusnější, nejzátuchlejší a nejnebezpečnější bažiny na světě. Říkalo se o ní, že kdo do ní vstoupí, už se nevrátí. Longovi s Maxem se tam moc jít nechtělo, ale nakonec sebrali odvalu a do bažiny odešli. Cesta tam byla velmi dlouhá a náročná. Po několika dnech na to hrozné místo došli. Strašně to tam smrdělo. Max myslel, že omdlí. Bažina bublala a stromy kolem byly úplně mrtvé. Přesto všechno tam byla malá chaloupka, která se nacházela uprostřed bažiny na stromě. Cesta k ní vedla po velkých kamenech vyčnívajících z bažiny. Rozhodli se ji prozkoumat. Zaťukali na dveře. Otevřela jim stará paní, která je pozvala dále. Nabídla jim čaj, ale kluci odmítli.

Když dorazili zpátky do vesnice, všimli si mezi domy uličky, které si předtím nikdy nevěšili. Jakoby se najednou objevila. Na konci uličky našli na staré krabici pomačkaný cár papíru, na kterém byla zvláště zakreslena mapa vesnice, která vypadala jako ta jejich. Na mapě byl velmi výrazně označen strom. „Maxi, vidíš to, co já?“ řekl vzrušeně Long. „Ano, to je strom přání!“ vykřikl Max. Běželi podle mapy ke stromu, který byl uprostřed vesnice. „Jsme tu, našli jsme ho, Longu. Dotkneš se ho první?“ „Ne, dotkni se první ty,“ říká Long. Max se stromu dotknul, ale to, co si přál, se nesplnilo. Max zklamaně odešel. Ale co to. Max byl najednou úplně nemotorný, vůbec nemohl chodit. Pořád padal. Long si vzpomněl, co mu říkávala maminka. Strom musel Maxe potrestat. Long zpanikařil a rychle se dotknul stromu. Něco se stalo. Najednou odněkud neznámý hlas říká: „Longu, za to, že jsi na všechny milý, můžeš si přát jednu věc, kterou ti splním. Byl to hlas stromu přání. Long chvíli váhal a pak odpověděl. „Chci, aby byl Max zase v pořádku. Sotva to dopověděl, strom jeho přání vyplnil. Max byl zase v pořádku. Potom strom znovu promluvil: „Za to, že jsi nemyslel jenom na sebe a použil jsi přání na záchranu svého kamaráda, splním ti ještě jedno přání.“ Long se usmál a říká: „Přeji si stát se nejsilnějším bojovníkem kun-fu, abych mohl ochránit naši vesnici a všechny, co v ní žijí.“ „Tvé přání budiž splněno,“ odpověděl strom.

Strom přání

1. místo v kategorii poezie 4. – 5. třída

Liliana Hrachovcová

Podzimní vítr, listí spadá,

strom přání, ty jsi má brána.

Každé přání, co ti svěřím,

v tvých větvích se splní,

v to věřím.

Září slunce, teplý den,

děti se smějí, jdou si hrát ven.

V tvém stínu se nachází klid,

s tebou se strachy rozplynou, jak mýt.

Když padá noc a hvězdy svítí,

v tobě mám naději, co mě hřeje.

Strom přání, ta jsi má síla,

splní se ti sny, co v srdci skrývá!

V každém listu, co šumí vánkem,

cítím lásku, co v srdci zůstává.

Strom přání, v tobě je kouzlo,

Každé přání, co ti dám, je blízko.

Strom života

2. místo v kategorii poezie 4. – 5. třída
Izabela Kubíková

Strome, stromku, stromečku,
pojď za mnou na chvíličku.

Žiješ v lese s kamarády,
máte se tam všichni rádi.

Mám tě ráda moc,
přes den i přes noc.

Jsi králem lesa, to už vím,
s tebou se snadno rozveselím.

Přijdu za tebou do lesa,
moje radost však neklesá.

Snad mě máš rád, jak já tebe,
slunce se z vrchu na nás směje.

Díváš se na svět z dálky,
mám s tebou pěkné památky.

Žiješ už mnoho let,
před sebou máš celý svět.

To už je všechno, musím jít,
přijdu tě zase navštívit.

Strom splněných přání

3. místo v kategorii poezie 4. – 5. třída
Nela Tejklová

Můj oblíbený, kouzelný strom,
Je veliký, košatý jako hrom.

Je schovaný hluboko v lese,
snad ho nikdo neodnese.

Mám ho moc ráda,
Dělám si z něho kamaráda.

Chodívám k němu často,
Ať je horko, zima nebo bláto.

Povídám mu svá tajemství,
Jsem u něj v království.

Tyto chvíle jsou jako pohádka,
Závidí mi ho i nejlepší kamarádka.

Přeju si přání,
On mi je splní.

Bohužel už je starý,
Ale bude můj kamarád stálý.

Nikdy se mi od něj nechce domů,
už teď se zase těším, jak přijdu k němu.

Úlet z města

1. místo v kategorii komiks 4. – 5. třída
Bálintová Rebeka

Jak se žije v korunách
STROMŮ?

Rebeka Bálintová

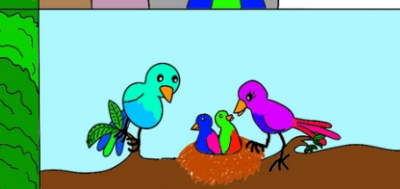
o náhled
sá vyčítá jara

Bylo jaro a všichni ptáci si hledali místo kde snesou vajíčka. Ale má to jeden háček tyto ptáci žijí uprostřed velkého města v malém parku.

Toto je náš hlavní hrdina, a ten s vylhédáváním místa vůbec nespěchá.

Konečně se rozhodl najít si místo.

JAK ŘEKL PTÁČEK TAK TO BYLO S TOHO LESA HO UŽ NIKDO NEDOSTAL BYL ŠTASTNÝ AŽ DO KONCE ŽIVOTA. konec

Cesta

2. místo v kategorii komiks 4. – 5. třída
Šmajcl Adam

Letíme na planetu s růžovými stromy.
Jsme na to tři, protože to je nebezpečná cesta.

C E S T A

Adam Šmajcl

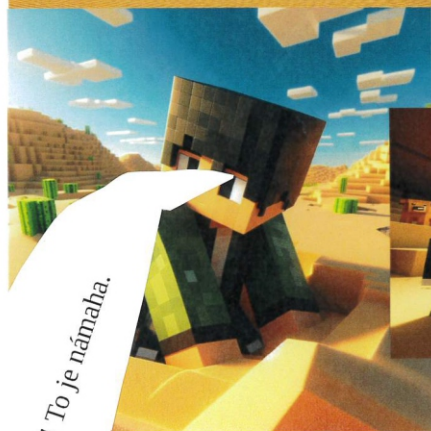
Nikoho nevidím.

PŘEMÝŠLEJ!

Kde všichni jsou?
Kde můžou všichni být?

ACHI! To je námaha.

Venku je velké horko.
My ho nesnášíme.

Milan a kouzelný strom přání

3. místo v kategorii komiks 4. – 5. třída
Barabáš René, Kramoliš Jakub, Mikuláš Duda

MILANE ON MI TAKY VBLIŽOVAL:
KOPAL DO MĚ, HÁZEL DO MĚ KA-
MENY. CHTĚL JSEM MU TO
OPLATIT, ALE PROZRADIL
BYCH SE.

TO JSEM
BYL JÁ,
JSI HODNÝ
ČLOVĚK

PŘED CHVÍLI

AM JDE?

PŘITOMNOST

STOPOVAL
SEM TĚ

HHAH

OTAKARE CO
TU DELAS

OTAKA-
RE, SET-
KAVÁTE
SE ZNO-
VU

OPLATIT
TI
D

AAA

OTAKARE?

TAK, PUS-
TÍŤ TĚ AZ
SE POLE-
DÍŠ

5 LET POZ-
DĚJI

MYS-
LÍM
DETO
SIA-
BÍ

Tajemná knihovna

1. místo v kategorii próza 6. – 7. třída
Mildorfová Anna

Vysoko v horách, daleko od lidí žila malá skromná rodinka. Oslavovali narození malé Anetky, když jim najednou někdo zaklepal na dveře. Otevřeli. Venku stál promrzlý muž. Měl na srdci jednu prosbu. Pravil, že má v košíku měsíční děvčátko, kterému těžce onemocněla maminka, a není nikdo, kdo by se o děvčátko postaral. Ani nemusel vyslovit otázku, zda by si ji mohli vzít do péče, protože rodinka se ihned rozhodla, že přesně to udělá. Muž byl tak nadšený, že je dokonce i obejmul. Ještě jim sdělil, že se děvčátko jmenuje Šarlota, a potom zmizel tak rychle, jak se objevil.

Anetka s Šarlotkou rostly jako z vody. A než se nadály, měly začít chodit do školy. Jelikož ale bylo nejbližší město půl dne cesty, jejich babička Miriam se rozhodla, že jim bude i učitelkou. Probírané téma vždy doplnila zajímavými informacemi a děvčátka z toho byla nadšená.

Jednoho dne, když bylo krásné slunečné počasí se děvčátka v lese učila poznávat zvuky zvířat a ptáků. Bylo to obtížné, ale obě dvě to zvládly perfektně.

Zrovna když měli přestávku na odpočinek, Šarlotku něco zaujalo. Kousek od ní rostl strom, který ještě neviděla. Přistoupila blíže a začala ho prozkoumávat. Vypadal jako každý jiný strom, ale něco na něm bylo zvláštního. Něco, co žádný strom okolo neměl. Nebo alespoň to si Šarlotka myslela. Nedokázala s jistotou říct, co přesně ho dělalo výjimečným, ale hodlala tomu přijít na kloub.

Každý den ho chodila pozorovat a pečlivě si dělala zápisky, co nového zjistila. Zatím se o svém novém objevu nikomu nepochlubila, protože ze sebe nechtěla dělat hloupého člověka. Vždyť ani nevěděla, proč se jí ten strom zdál zajímavý a výjimečný. Chodila k němu ale častěji a častěji, a tak jednou musela zodpovědět na otázku, které se bála nejvíce. Seběhlo se to u snídaně. Všichni si povídali jako obvykle, ale najednou se konverzace stočila nesprávným směrem. Maminka se totiž začala zabývat, kam tak často Šarlotka mizí a Anetku to samozřejmě zajímalo také. Proto se zeptala: „Šájo, a kam pořád chodíš? Já to chci vědět! Vždyť už si spolu vůbec nehrajeme, víš to?“ „No, ehm,“ začala Šarlotka a rychle vymýšlela nějakou lest: „Totiž, já tam vyrábím domečky pro skřítky.“ Z části to byla pravda,

ale ne tak úplně. Tu totiž říct nechtěla. Maminka se najednou ozvala: „A myslíš si, že skřítkové existují? Já totiž o tom dost pochybuji.“ „Ale já ne!“ rozkřikla se Šarlotka a utekla od stolu.

Běžela ven, daleko do lesa, kam ji nohy nesly. V jednu chvíli už si myslela, že se ztratila, ale naštěstí se před ní objevil onen záhadný strom. Přistoupila blíže a vztáhla před něj ruku. Potom se ho dotkla a prsty začala přejíždět po struktuře jeho kůry. Netušila ale, že ji někdo sledoval. Ve chvíli, kdy totiž z domu utekla, vyběhla za ní Anetka. Nutně potřebovala vědět, kam její sestra stále mizí. A nyní to zjistila. Ke stromu? Opakovala si neustále v duchu Anetka. Proč chodí ke stromu? Vykoukla ze své skrýše, aby zjistila, co přesně tam Šarlotka dělá, ale to dělat neměla. Stoupla na větvíčku a ta pod tou tíhou praskla. Rychle se zase schovala, ale Šarlotka zvuk uslyšela a hbitě se za ním otočila. Nic zvláštního nezpozorovala. Tedy kromě veverka, která si opodál louskala oříšek. Svedla to tedy na ní a vrátila se ke své předchozí činnosti. K vypravování. Měla totiž v plánu převyprávět co za celý svůj život zažila. A její posluchač měl být ten zatracený strom.

Když dovyprávěla, vydechla. Byl to úžasný pocit se někomu svěřit, jaký byl její život boj. Tušila, že asi žádný strom se o její minulost zabývat nebude, ale to jí bylo jedno.

Najednou ji něco bodlo do hlavy a následně spadlo na zem. Šarlotka se začala zmateně otáčet a rozhlížet, co by to mohlo být. Potom to uviděla. Byl to malý žalud, který se nyní kutálel ke stromu. Hmm, zvláštní, pomyslela si Šarlotka. Nikde v dohledu nebyl žádný dub, a tak jí přišlo zajímavé, že jí právě dubový plod spadl na hlavu. Znovu se zaměřila na žalud na zemi a nestačila se divit. Žalud se mezitím dokutálel ke stromu a vypadal, jako by chtěl ve své cestě pokračovat. Narážel stále a stále do kořenu stromu až to Šarlotka nevydržela a položila na něj ruku. A stalo se kouzlo. Na kmenu stromu se objevila dvířka. Šarlotku přemohla zvědavost a otevřela je. Vstoupila dovnitř. Zahalila ji záře, ale to jí neodradilo. Vydala se dále. Po chvíli začala záře ustupovat a místo ní se objevil tunel. Vypadal kouzelně, především proto, že ho zdobily barevné liány. Týjo, to je krása, pomyslela si Šarlotka. Natěšená, co nového objeví se rozeběhla. A jak tak běžela dále a dále, všimla si, že se na liánách míhají nějaké obrázky. Vypadalo to jako nějaký film. Zpomalila tedy, aby si to pořádně prohlédla. Chvíli tam jen tak stála s pohledem upřeným na obrázky. Potom najednou vyjekla: „Vždyť to jsou moje vzpomínky!“ Svižným krokem že znovu vydala do útrob tunelu avšak zrakem byla stále připoutaná ke svým vzpomínkám. Čím více ale šla níže a hlouběji, tím více se na liánách objevovaly texty, povětšinou hádanky. Když jich Šarlotka pár vyřešila, zjistila, že se v nich skrývají odpovědi na její dřívější nevyřešené otázky.

Asi po hodině dlouhého chození se před Šarlotkou konečně objevil konec tunelu.

Naskytl se jí veliká podívaná. Na konci tunelu totiž stála obrovská knihovna. Ještě než se stihla vzpamatovat z tohoto šoku, dostala další. Přímou k ní si totiž kráčel malý skřítek. „Ahoj, já jsem Timík a jsem tvůj soukromý průvodce! Moc mě těší, že tě poznávám.“ řekl poněkud legračním hlasem. „A - ahoj? Kdo jsi? A čím mě chceš provést?“ nechápala Šarlotka. „No přece naší knihovnou! Jsem tu od toho, abych ti ukázal jak to tady chodí.“ „Aha. Moc to nechápu, ale tak mě proved! Třeba to v průběhu tvého výkladu pochopím.“ Timík se zaradoval a začal průvodcovat: „Zde vidíme vstupní halu, neboli přijímací místnost, jak jí také říkáme. Na bocích u stěn možná vidíš malé židličky. Skřítkové na nich čekají, než do knihovny přivítá nový zákazník. No a potom ho tady provedou, jako já tebe. Na pravé straně vidíš čítárnu, ale my se podíváme do levé části. Jelikož jsi se dostala do této knihovny musela tě trápit nějaká otázka. Někáká hodně velká otázka.“ „No ano. Ale jak to, že to víš?“ nechápala Šarlotka. „A jo!“ plácl se do hlavy Timík: „Já jsem ti to vlastně neřekl. „Téhle knihovně se totiž říká knihovna zašifrované pravdy nebo tak nějak. A název není jen tak vymyšlený. Někde hluboko je tady ukryta odpověď na tvou největší otázku. A k hledání slouží právě místnost do které teď vstoupíme.“ Se zavrzáním otevřel velké mosazné dveře. „Óóó. To je krása.“ vydechla Šarlotka. Rozprostřela se před ní knihovna. Ale ne jen tak ledajaká knihovna. V poličkách bylo tisíce a tisíce knih. „Pojď dále. Tady se potom ještě vrátíme.“ řekl Timík a pokračoval v cestě.

Po chvíli došli ke stolečku s lampičkou. „Odlož si věci a půjdeme najít tvou knížku.“ přikázal Timík. „Jakou knížku?“ nechápala Šarlotka. „Však uvidíš. Tak pojď.“ Pobídl jí a vydal se k nějakému zvláštnímu přístroji. Když k němu došel, zeptal se: „Jaké je tvé celé jméno?“ „Šarlota Ergantová.“ „Er - gan - to - vá.“ hláskoval a přitom psal do přístroje. „Ach jo.“ povzdechl si. „Doufám že se nebojíš výšek, protože teď poletíme malým horkovzdušným balonem. Stoupi si vedle mě a pevně se drž tohohle zábradlí.“ ukázal před sebe a také se chytl. Potom otočil nějakou páčkou a najednou byli ve vzduchu. Šarlotka vyjekla. „Psst!“ napomenul ji. „Omlouvám se, ale to je tak fascinující co tady máte všechno za přístroje. A navíc jsem ještě nikdy v životě ničím neletěla.“ Podívala se na Timíka, ale ten vypadal, že jí vůbec neposlouchal.

Najednou se balon zastavil. „Co se to stalo?“ vyzvíдалa Šarlotka. „No, našel jsem tu knížku. Tvou knížku. Na, vezmi si ji.“ řekl Timík. Šarlotka jí dychtivě otevřela. Když ale viděla pouze básničky, zeptala se: „A na co ji potřebuji?“ „Je tam napsaný celý tvůj život, akorát v básních. A na úplně poslední stránce je hádanka, kterou musíš vyřešit. Tedy vyřešit ji nemusíš, ale dostaneš odpověď na tvou otázku, kvůli které jsi se sem dostala.“ „Aha.“ řekla a nalistovala na poslední stranu. A opravdu. Byla tam. Docela krátká, ale to jí nevadilo. „Tvoje kořeny patří největším stromům v klanu. Hmm, co by to mohlo znamenat?“ dumala nad tím.

Mezitím doletěli zpátky k onomu zvláštnímu přístroji. „Pojď si sednout.“ vyslovil

téměř neslyšně Timík. Šarlotka ač byla stále očima zabořená do hádanky, poslechla. Najednou se ale zarazila a zeptala se: „A to tady jsou uloženy životopisy všech lidí na světě nebo co?“ „Jo jo. Svatá pravda.“ povzdechl si Timík. „Trvá dlouho než najdeš nějakou knížku, která někde zapadla.“

Celé dva dny přemýšlela Šarlotka nad hádankou. Každou hodinu byla blíže a blíže pravdě, ale trvalo dlouho než na ní přišla. Na začátku měla hodně teorií, ale ukázalo se, že ani jedna nebyla pravdivá. Tedy až na tu poslední. Přišla na ní hodně pozdě večer. A Timík jí s ní pomáhal, protože už mu skončila pracovní doba. Když totiž dali hlavy dohromady, šlo to mnohem rychleji. Každý měl nějaký nápad. Timík přišel na to, že kořeny největšího stromu budou asi Šarlotčini předci. A Šarlotka si domyslela, že největší strom klanu je král s královnou země.

Jakmile Šarlotka zjistila, kdo jsou její rodiče, srdce se jí rozbušilo radostí. Chytila Timíka za ruku a začala jím pořádně třást. A přitom mu vše vysvětlovala: „Timíku, moji rodiče jsou král s královnou! Chápeš to?!“ Ani nečekala na to, jak bude reagovat. Rozběhla se přes celou knihovnu jak nejrychleji mohla a po paměti běžela ke svým adoptivním rodičům.

Když vběhla do domu, všichni jí začali objímat. Ona se jim ale že sevření vymanila a rychle jim vychrlila zprávu, kterou zjistila: „Už vím kdo jsou moji rodiče! Je to král s královnou!“ Všichni na ní nevěřicně zírali a nic neřkali. Tedy kromě babičky, která po chvíli promluvila: „Já jsem věděla, že na to přijdeš! Dříve jsem v paláci totiž pracovala, a když tě nám předával ten muž, uviděla jsem mu do tváře a hned jsem věděla kdo to je. Problém byl, že mi naznačil, ať nikomu nic neřeknu, takže jsem musela mlčet.“ Všichni se na babičku udiveně podívali, ale chápali jí.

Hned druhý den se vydali do paláce. Královská rodina byla velice ráda, že se jejich dcerka našla, a proto se celý týden konaly oslavy na počest princezny Šarlotky. Její adoptivní rodina se přestěhovala do paláce aby se s nimi Šarlotka mohla i nadále scházet a z domu, který byl ještě donedávna její domov si udělala chatu. Jezdila na ní každý měsíc a nikdy se nezapomněla zastavit i za Timíkem.

Strom přání

2. místo v kategorii próza 6. – 7. třída
Tereza Zimová

V malé vesnici uprostřed ničeho se tradovala legenda. Říkalo se, že někde je strom, který plní přání. Nikdo tomu samozřejmě nevěřil, ale jedna hezká stará babička věděla, že je to pravda. Lidem z vesnice stará paní přišla opravdu zvláštní, přece kdo by věřil na strom, který plní přání, „jenom hlupák“. Ale paní bylo opravdu jedno, co si o ní lidé z vesnice myslí. Každý den se na nějakou dobu někam vytratila a nikdo nevěděl proč.

Paní měla nádhernou vnučku jménem Amálka, s dlouhými hnědými vlasy, rudými šaty jako princezna, všichni jí takové šaty záviděli. Měla nejlepšího kamaráda Martina, se kterým zažívala spoustu zábavy. Byli nerozlučná dvojka. I tak byl ale Martin někdy moc smutný. Lidé z vesnice je měli moc rádi. Každý den před spaním Amálce babička vyprávěla pořád jednu a tu samou pohádku o kouzelném stromě, který plní lidem přání. Amálka se pořád ptala babičky na stejnou otázku několikrát denně. „Babičko, kde najdu ten strom?“

Babička věděla, kde strom je, protože jí opravdu jedno přání splnil. Přála si, aby se jejímu synovi narodila zdravá holčička, protože opravdu toužila mít vnučku. Nikomu neřekla, co si přála, ani že ten kouzelný strom našla. Bála se, že kdyby to někomu řekla, tak by toho mohl zneužít. Řekla to jenom Amálce, které opravdu věřila.

Jednoho dne nastal ten čas, kdy se babička dozvěděla, že jí už moc času nezbyvá, zavolala Amálku ke své dřevěné posteli a řekla: „Amálko, jdi hledat strom, o kterém jsem ti vždycky před spaním říkala, věřím, že ho najdeš a nezneužiješ ho k hloupostem. Jsi přece moje rozumná holčička. Postarej se o něho, ať neztratí svou kouzelnou moc.“ Víc jí toho říct nestihla. Amálka odešla od dřevěné postele, na které ležela její babička, rozběhla se, jako by jí šlo o život, běžela po loukách, lesích a vítr jí vál do vlasů. Byla ráda, že ještě nezapadlo slunce a že ji hezky hřeje na tváři, protože si nevzala nic na sebe.

Uplynuly týdny, ale Amálka pořád nemohla najít kouzelný strom, o kterém jí babička tolik vyprávěla, byla opravdu smutná, že jí babička věřila a ona ji zklamala. Když se vracela zpátky do vesnice přes louky a lesy, tak narazila na obrovský, zdravý strom. Nevěřila, že ho konečně našla. Věděla, že je to on, strom, který babička myslela, protože prošla tolika lesy a nikdy nenarazila na tak nádherný, rozvětvený a magický strom s překrásnou korunou, který vyzářoval obrovskou energii. Byla na sebe opravdu pyšná, že to zvládla, ale jediné, co si opravdu přála, bylo, aby její nejlepší kamarád byl zase šťastný jako dřív.

Vrátila se do vesnice a zahlédla Martina s úsměvem na tváři a řekla si: „Páni, takže babička měla vážně pravdu.“ Nevěřila svým očím, že ho zase vidí šťastného. Řekla mu, co se jí stalo a proč nebyla ve vesnici tak dlouho.

Amálka se měsíce starala s Martinem o strom, jak ji babička poprosila. Jednou se ale stala nepříjemná věc. Šla jako vždycky s Martinem ke stromu, jenomže nějaký člověk z vesnice je pronásledoval a poslouchal, co si říkají, protože mu přišlo divné, že hodně často mizí z vesnice jako její babička. Zjistil, že to, co se říkalo ve vesnici, byla pravda a věděl, že mají namířeno ke kouzelnému stromu. Mezitím, když se Amálka a její kamarád Martin starali o strom, vyplížil se a utíkal stejnou cestou, kterou přišli do vesnice. Když tam dorazil, všem pověděl, co viděl. V noci šli lidé z vesnice strom hledat. Když ho už konečně, po dlouhém hledání, našli, každý si chtěl něco přát jako první. Lidé nechtěli čekat dlouhou řadu. Každý se žduchal, bouchal, postrkoval, aby se mohl dostat ke stromu. Stromu se to však nelíbilo, tak najednou zmizel. Jenom Amálka s Martinem ho viděli a mohli si něco přát, protože se několik měsíců starali o

Robosvět

3. místo v kategorii próza 6. – 7. třída
Magdaléna Jasná

Na jedné planetě bývaly pravčely, které pěstovaly své vlastní zahrádky. Na žádné zahrádce nesměl chybět nějaký strom. Jedna včela, jmenovala se Julča, si jednou zasadila mladé stromky. Měla takový roztok, který pomáhal stromům rychleji a lépe růst. Další den se šla Julča podívat na své stromečky. Když viděla pěti centimetrové rostlinky, zaradovala se, ale její nejoblíbenější odrůda stromu nevyrostla ani o kousíček. Julča z toho byla docela smutná. Stromeček tedy pojmenovala Kořínek. Každý den se na něho chodila dívat. A jak měsíce plynuly, ostatní stromky už dávno vyrostly. Jenom ten jeden ne a ne vyrůst. A jak to bylo i u dinosaurů, pravčely vyhynuly. Respektive, ony ty včely nevyhynuly nárazem meteoritu. Stala se taková nemilá věc. Jejich pravčelí královna bohužel zemřela. Nenašli za ni náhradu a jak to tak bývá, včely si začaly dělat, co chtěly. Jedno pravčelí dítě si hrálo se sirkami a už asi tušíte, co následovalo. Omylem zapálilo celé město. Nikdo oheň nedokázal zastavit. Mnoho rodin se sice snažilo utéct do bezpečí, ale oheň se rozšířil. Nakonec zasáhl celou zemi a nikdo a nic nepřežilo. Až na jeden strom - Kořínek. Uběhlo pár let a Kořínek konečně povyrosl. Později se na planetě objevil nový život. Na planetu se přiletěli podívat roboti z Jižní planety. Bylo jich hodně a hledali nová a lepší domovy. Novou planetu pojmenovali ROBOzemě. Pomalu začali stavět domy, cesty, keře, stromy. Samozřejmě bylo všechno z kovu. Když Kořínek vyrostl, chtěli ho roboti pokácet. Pak si ale naštěstí uvědomili, že je tak výjimečný, že na něm mohou vydělávat placky, což jsou robotí peníze. Roboti na Kořínkovi vydělali velmi mnoho placek z toho, jak se na něj jezdili dívat další roboti. Postupem času nadšení opadlo a na Kořínkovi se zapomnělo. Bylo mu to líto. Nebyl jako oni. Rád roboty pozoroval. Co mu taky jiného zbývalo? V ROBOzemi byl sám a nikoho neměl. Jednou roboti dělali velmi zajímavou práci. Starali se o své robokytky. Promazávali je olejem, utahovali jim šroubky a u toho s si zpívali: „Tralala tralala, robokytky nám rostou. Tralala tralala, robokytky nám rostou.“ Od té doby je Kořínek pozoroval víc a víc. Snažil se být jak oni. Lámal si hlavu celé dny a noci, jen aby se mu to podařilo. Jednou se zase roboti starali o své robokytky. Kořínkovi se líbila ta písnička, a tak zpíval taky, a přitom si přál stát robotem. A najednou se s ním začalo něco dít. Cítil, jak se mu odlepují kořeny od země. Zkusil udělat první krok a hned druhý. Zkusil běžet, ale hned spadl. Najednou se jeho větve staly rukama. Pokusil se ještě jednou popoběhnout a povedlo se! Měl z toho velkou radost.

Kořínek vyzkoušel zasadit robokytky, řídit mehomobil, číst vesmírné báje a různé věci, co mohli dělat jen roboti. Celý den si náramně užil. Moc se těšil na další den. Šel spát, ale v noci mu byla zima. Byl zmatený, protože takhle mu ještě nikdy nebylo. Ráno začalo pršet a zase mu byla zima a nebylo mu to vůbec příjemné. Nechápal to. Byl celý zmatený. Šel si zajezdit v mehomobilu, ale co to? Zastavil ho robocista. Měl zaplatit pokutu za nedodržování předpisů. Po celém dni se chtěl vrátit do své doopravdické podoby. Večer si Kořínek sám pro sebe zpíval. „Tralala tralala, chci být zpátky stromem, tralala tralala, chci být zpátky stromem.“

A najednou se zase začal měnit na strom. Další dny si užíval jako nikdy předtím. Měl radost, když na něho sedl ptáček a když mu na listy svítilo sluníčko. Dodnes na své dobrodružství vzpomíná a už nikdy nechtěl být robotem.

Poslední přání, Děvče krásné, Strom v plamenech

1. místo v kategorii poezie 6. – 7.

Natálie Jurčová

Poslední přání

Strome, strome kouzelný, je to tady příšerný
Žiju v chudé rodině, všichni jsme na hladině
Říkali, že mi splníš sen, prý máš magický kmen
Nebudu chtít toho moc, chci jen své rodině pomoc
Má matka má čtyři práce, z vyčerpání má halucinace
Můj otec na nás nemá čas, nevzpomínám si na jeho hlas
Sestra má umřela, jsme zničení docela
Bratr můj krade, říkají mu "hade!"
Babička má je dávno v hrobě, taky byla na chudobě
Dědu mého ani neznám, sebral nám ho daleký Vietnam
Sestřenice a bratřenci, byli stateční zachránci
Z ohně zachránili malé dítě, svírali ho křečovitě
A já? Rodinné zklamání, nelíbí se jim mé chování
Chci svou rodinu potěšit, naše problémy vyřešit
Řekni mi jak mám si přát, aby nás měl svět konečně rád?
Barva tvá mi trhá oči, hlava se mi z tebe točí
Listy tvé zářivé, jsou skoro až děsivé
Skrýváš v sobě velkou moc, nenech mě čekat do Vánoc
Strome, strome, už mě štveš! Tak mi řekni, co za to chceš
Kolik přání můžu mít? A o čem můžu pouze snít?
Slib mi že až poprvé, vyslovím já přání své
Budeme se mít dobře, odejde ta hnusná bouře
A rodina má, bude opět šťastná
Strome, strome, přeju si, ať neslyším ty zlé hlasy
Co soudí mojí rodinu, dávají nám vše za vinu
Chci jen ať rodina má úžasná, je po dlouhé době opět šťastná
Teď už není cesty zpět, na stromě vyrostl nový květ
Zastaví se pro mě čas, slyším nějaký divný hlas
Přání mé se splnilo, život mi to změnilo
Až když padám temnotou, tou nekonečnou prázdnotou
Došlo mi co oni chtějí, zbavit se mě co nejrychleji
Slzy mi tečou po tváři, dostat se pryč se mi nedaří
Jediný klíč k jejich štěstí, je obklopit mě bolestí
Holka, holka, malinká, už je z ní jen vzpomínka
Chtěla pro ně nejlepší, tak snad je to potěší

Děvče krásné

Ahoj strome magický,
Chci být šťastná navždycky.

Řekli, že mi splníš přání,
Ale není to na potkání.

Udělám, co budeš chtít,
Jen chci to své přání mít.

Klidně obejdu celou Zem!
A zpět se vrátím s úsměvem.

Děvče, děvče, prosbu mám,
Tvé přání splním, přísahám!

Jen potřebuju trochu vody,
Ať narostou moje plody

Z kmene mého vyžeň datla,
Pokud možno, i jeho bratra.

Najdi hmyz, co škodí mi,
Vyžeň jejich skupiny.

Splnila jsem, co jsi chtěl
Vše na co jsi pomyslel.

Milovaná chci být já,
Ať aspoň někdo mě rád má.

Takhle zní to přání mé,
Snad nebude nemožné.

Děvče, pořád jedno přání máš.
To si snad nevzpomínáš?

Přátelé tví tě milují,
Za tvou přítomnost děkují.

A rodina? Oni též!
Co víc ještě chceš?

A ještě kluk vysoký,
Ten, co má hlas hluboký.

Jsi na sebe příliš krutá.
Neboj, nejsi hlava dutá.

V sobě skrýváš talent největší,
Nenávist už se nezvětší.

Važ si sebe, děvče krásné,
Ať tvůj úsměv nevyhasne.

-

Strom v plamenech

Daleko v lese dubovém,
Je strom něčím domovem
V jeho listové koruně,
Sedí veverka na trůně

Říká si malá Veverička,
Ráda se koulí do klubíčka
V lesíku je ona ráda,
Panuje tam jen zvířecí vláda

Lidi jednoho dne v červnu,
Z lesa chtěli udělat ubytovnu
Do listí hodili sirku
A čekali tam chvílku

V tu chvíli Veverička cítí dým,
Přežije to, co já vím?
Vyběhne a pracuje,
Za svůj domov bojuje

Zvěrstvo běží na pomoc,
Veveričce dává výpomoc
Oheň těžce hasí,
Do lesíka hlásí

Ať zbytek lesa utíká,
Všechny popadla panika
Je to jen Veverička maličká,
Z oka jí ukápla slzička

Sleduje, jak jí hoří dům,
Pomalou přichází o rozum
Ale lidstvo to nezajímá,
Kroutí u toho očima

My uvědomit si musíme,
že tím přírodu ničíme
Snad nám odpustí příroda,
A pro les bude svoboda

Kouzelná vrba

2. místo v kategorii poezie 6. – 7. třída
Lucie Polášková

Dnes je ten den,
který byl dosud jen sen.
Narození královského drobátka,
už není jenom pohádka.
Nový život se již chystá,
snad to bude dcera Krista.

Když dítě oči otevře,
svět barev se rozevře.
Matka dítě prohlédne
a rychle vzpomene,
na jméno které ladí,
pro naši mladou paní.

„Klárka bude dcera má!“
Královnin hlas se rozléhá.
Dítě v postýlce leží
a jenom hledí,
co smutek doktora ukrývá,
když na dítě se podívá.

Po tvářích slzy stékají,
jen doktora se ptají.
„Co je s malou,
snad netrpí nějakou chorobou?“

Ani se s tím netají,
rychle prozradí, nač se ptají.
„Na jedno oko vidí šedě
a na druhé barevně.“

Po pár dnech v nemocnici,
už není co více říci.
O Klářiném špatném zraku,
ví lidí jako máku.

Za předchozí jobovku,
tu máme novou libovku,
její křest se blíží,
ten jí však neublíží.

Královna před křtem potají,
běží, co jí nohy postačí,
ke kostelní vrbě,
která přání plní jistě.
Prosí, prosí, slibuje,
ať vrba zrak dceři věnuje.

Ke křtu už se blíží
a lidé se rychle plíží.
Na vrbu před kostelem,
se dívají jen s nadhledem,
ale co vrba ukrývá pod kůrou,
je všem prozatím záhadou.

Naší malou komtesu,
která dnes představuje jen samou
noblesu,
již matka drží v ruce,
aby potřít jí mohli líce.

Po kapnutí svěřené vody,
se náhle změní barva duhovky,

Po kapnutí svěcené vody,
se náhle změní barva duhovky,
už to není šedý mrak,
ale spíše modrý oblak.

Všichni jsou dojatí,
že Klářině špatné prokletí,
už je jen minulostí.
A tak končí tento den,
kdy vrba s Bohem splnili královnin
sen.

Strom přání, Cesta kouzelným lesem, Záchrana

3. místo v kategorii poezie 6. – 7. třída
Veronika Barabášová, Matěj Zátorský

Dnes je ten den,
který byl dosud jen sen.
Narození královského drobátka,
už není jenom pohádka.
Nový život se již chystá,
snad to bude dcera Krista.

Když dítě oči otevře,
svět barev se rozevře.
Matka dítě prohlédne
a rychle vzpomene,
na jméno které ladí,
pro naši mladou paní.

„Klárka bude dcera má!“
Královnin hlas se rozléhá.
Dítě v postýlce leží
a jenom hledí,
co smutek doktora ukrývá,
když na dítě se podívá.

Po tvářích slzy stékají,
jen doktora se ptají.
„Co je s malou,
snad netrpí nějakou chorobou?“

Ani se s tím netají,
rychle prozradí, nač se ptají.
„Na jedno oko vidí šedě
a na druhé barevně.“

Po pár dnech v nemocnici,
už není co více říci.
O Klářiném špatném zraku,
ví lidí jako máku.

Za předchozí jobovku,
tu máme novou libovku,
její křest se blíží,
ten jí však neublíží.

Královna před křtem potají,
běží, co jí nohy postačí,
ke kostelní vrbě,
která přání plní jistě.
Prosí, prosí, slibuje,
ať vrba zrak dceři věnuje.

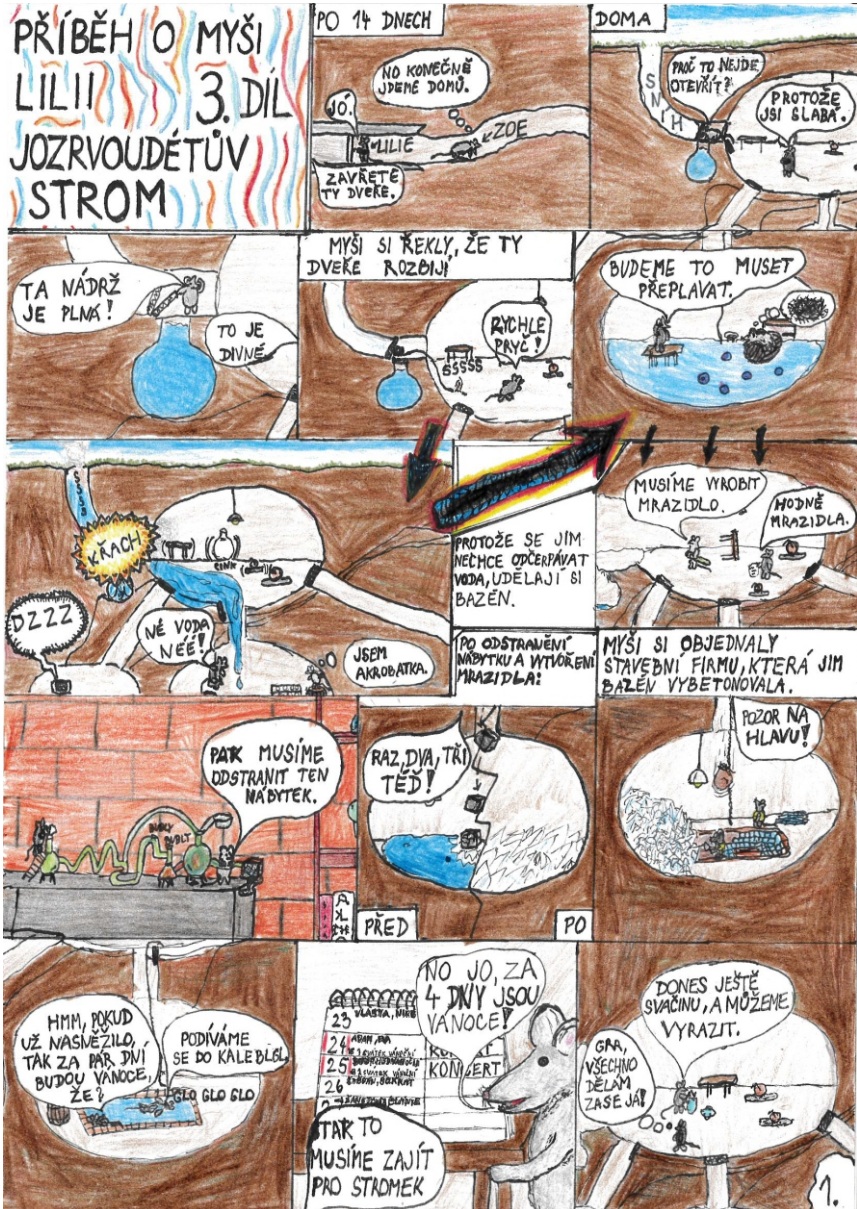
Ke křtu už se blíží
a lidé se rychle plíží.
Na vrbu před kostelem,
se dívají jen s nadhledem,
ale co vrba ukrývá pod kůrou,
je všem prozatím záhadou.

Naší malou komtesu,
která dnes představuje jen samou
noblesu,
již matka drží v ruce,
aby potřít jí mohli líce.

Po kapnutí svěřené vody,
se náhle změní barva duhovky,

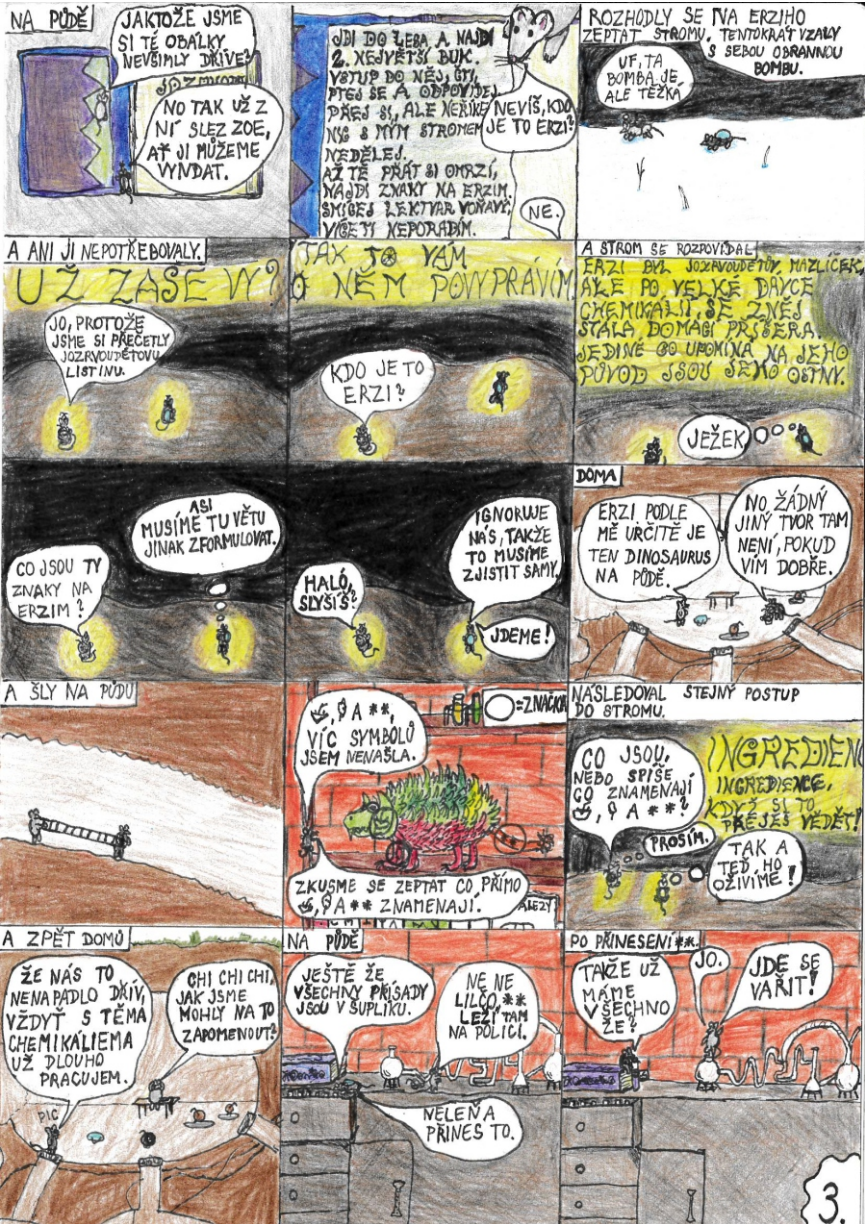
Jozrvoudětův strom

1. místo v kategorii komiks 6. – 7. třída
Dejmek Josef, Duda Matouš

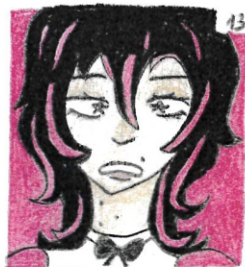

Co vše je kreslené

2. místo v kategorii komiks 6. – 7. třída
Natálie Jurčová

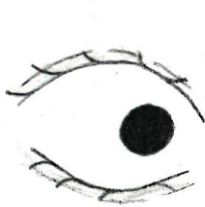
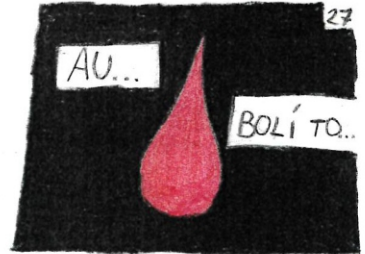

CO KDYŽ TO VYGUMUJU...

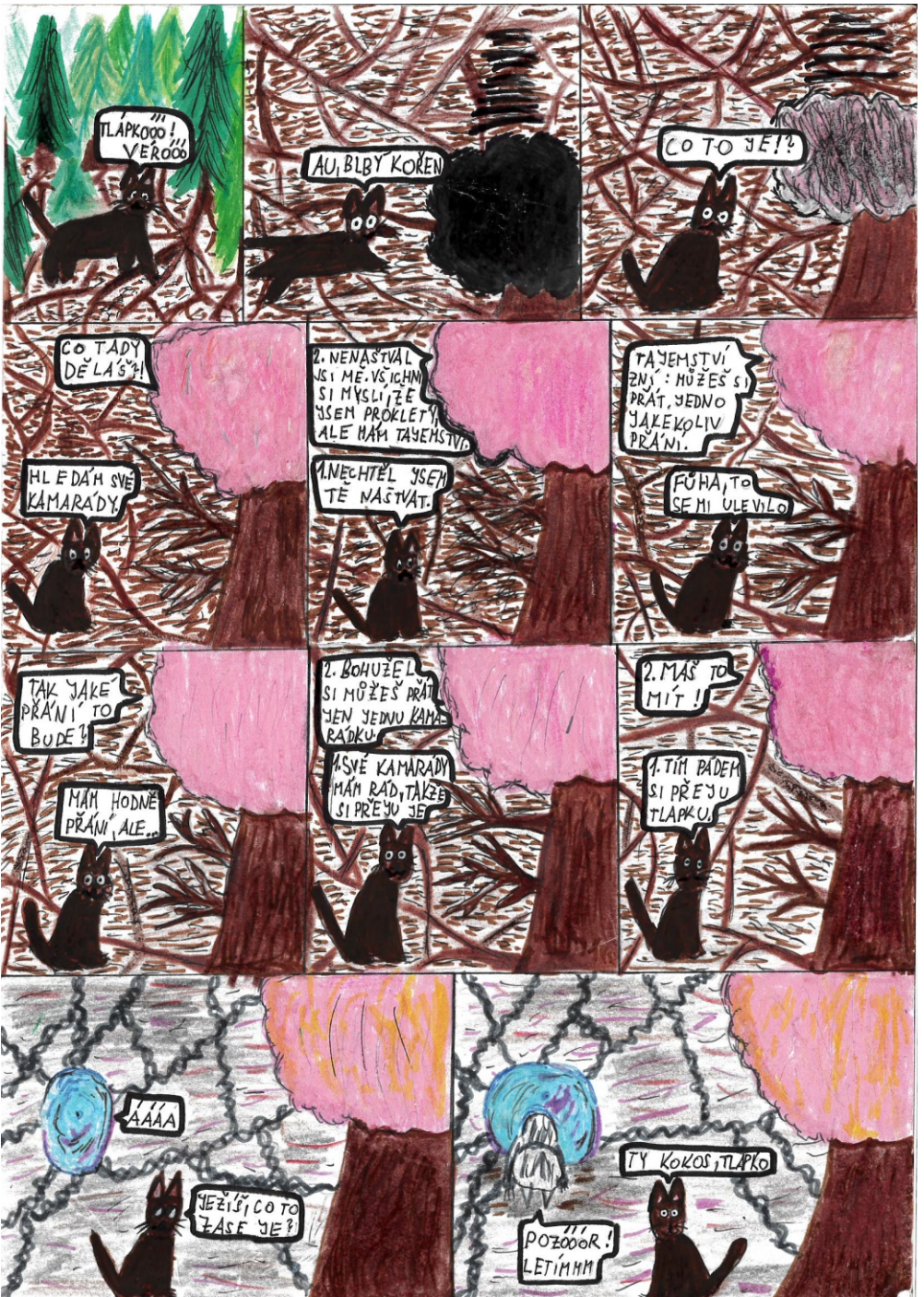

Tajemství zakletého stromu

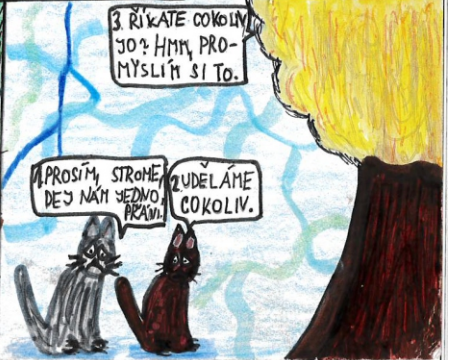
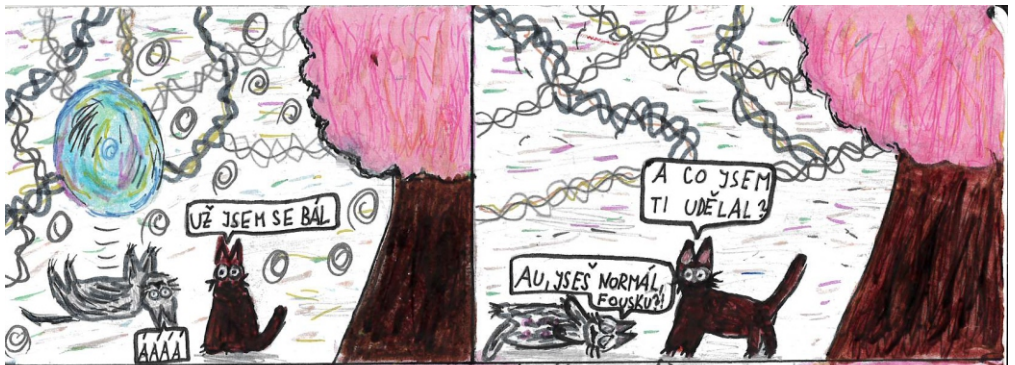
3. místo v kategorii komiks 6. – 7. třída
Nela Jurčová, Kryštof Mičkal

Místo pro mou duši

1. místo v kategorii próza 8. – 9. třída
Sára Posadová

Tu dívku jsem znal moc dobře. Byla jiná než ostatní. Nepochopená, anebo jen nevyslyšená, těžko říci. Její duše byla zjizvená, ale když ses dokázal dostat hlouběji, byla krásná jako když se leskne ranní rosa a čistá jako lesní tuň. Téměř každý den se ke mně vracela a pokaždé měla ve tváři smutek, možná křivdu. Alespoň tak se mi to zdálo. Často s pláčem usínala v mém léty zvrásněném náručí. Byl jsem jejím jediným místem, kde mohla alespoň na chvíli zavřít oči a snít. Snít o lepším místě, někde daleko od všeho, co jí svazuje, tam kde ji nikdo nenajde a její duše bude moci být volná. To bylo její přání, ze kterého toužila udělat skutečnost. Tak moc si přála najít klidné místo, kde by mohla žít, nejen přežívat.

Ráno, na které nikdy nezapomenu, brek a prosby, které se mi zaryly hluboko pod kůru.

. . . Neznámá postava si razila cestu popadaným listím. Čím více se přibližovala, tím více jsem byl schopný rozeznat slova, které si mumlala sama pro sebe. Vypadalo to, jako by mluvila k někomu, o kom si byla jistá, že jde s ní, avšak nikdo s ní cestu nesdílel. Bývala to tu rušná cesta, ale zapomnělo se na ni, tak jako se postupně zapomene na všechno. Rázně kráčející postavě se to však zdálo být jedno. Razila si svou vlastní cestu.

Byli jsme od sebe už jen pár kroků, když se postava zastavila. Otočila se svým směrem a pohlédla na mě svýma pronikavýma očima. Jeden by v nich i dobrovolně utonul. Její oči mi připomínaly chladné tuňky. Sváděly, aby ses do nich ponořil. Ne nadarmo se říká, že oči jsou oknem do duše.

Stály jsme v naprostém tichu. Zdálo se, že i jindy skřehotající vrány se ztišily, aby mohly poslouchat náš neexistující rozhovor. To nekonečné ticho prolomila až její nesmyslná otázka. „Myslíš, že jsem špatná v hledání? Hrajeme spolu na schovávanou už tolik let.“ Dívka však už nedodala, co bylo tím, co hledala. Namísto toho sklopila zrak a odešla.

Nechala mě napospas svým myšlenkám. Víte, kdybych měl popsat, jak myšlenky a otázky s nimi spojené vstupují do mé hlavy, řekl bych asi toto. Dříve než každá vstoupí, vyzuje si boty, oklepe ze sebe prach, srovná boty všem ostatním a až potom má právo najít si prázdnou zásuvku, do které se musí zavřít a za žádných okolností nevystupovat. Když tak udělá, bude vyslyšena a poté nad ní mohu přemýšlet. Pokud najdu správné odpovědi, myšlenku doprovodím ke dveřím a ta následně odejde. Dívčina otázka možná vstoupila standardním způsobem, ale do připravené zásuvky vlézt odmítla. Místo toho se zavrtala

hluboko do mé kůry jako červ, zabydlela se tam a už ji zkrátka nešlo vyhnat. Dlouho jsem si nechtěl zvyknout na to, že se ke mně nastěhoval vetřelec, ale odpovědi nepřicházely, a tak jsem ji u sebe bydlet nechal. Ta otázka se mnou žije dosud, i přesto, že odpověď na ni dávno znám. Ovšem na to abych jí vyhnal s ní až příliš rád piju po ránech čaj.

Po několika dnech se dívka ukázala znovu. Něco se však změnilo. Byl to snad ten pomalu vzdávající se pohled, nebo její nyní už téměř vychrtlé tělo, či čím dál klopýtavější chůze? „Utekla jsem jí,” její obličej jako by pookřál, „nech mě o tebe opřít hlavu, mám pocit, že už ji sama neudržím.” „Nebude to na dlouho, za chvíli mě stejně zase odvlče.” Věta, která opět nedávala smysl, tentokrát jsem však vysvětlení nepotřeboval. Šustění listů a sem tam prasknutí větve, sípavé nádechy a výdechy, dívka se ode mě odklonila a pošeptala mi: „už je tady.” „Nezapomeň na mě, slib mi to, nesmíš na mě zapomenout. Zítra se vrátím.” Potom se otočila k vybledlé postavě, která se po ní už z dálky natahovala. Než stačila vydechnout, vychrtlá ruka dívku uchopila. Stiskla jí zápěstí tak silně až dívka vykřikla, nemilosrdně jí šklubla a táhla ji s sebou pryč. Nedokázal jsem vstřebat, co se právě odehrálo. Byl to však pouhý začátek této hry.

Na další den se dívka ukázala znovu. „Dekuji, že jsi na mě nezapomněl.” Jak bych na ni mohl zapomenout? Nevěděl jsem však, proč je to pro ni tak podstatné. V tomto světě jsem byl přeci pouhý pozorovatel. Bylo tedy pouze na ní, jestli mi někdy dodá odpovědi, anebo si je navždy nechá pro sebe.

Měl jsem rád její společnost, nikdy mě nepřestalo fascinovat, jak to měla v hlavě uspořádané, její duše byla jako jarní louka, kvetla všemi druhy nápadů a otázek, ale stejně tak bolestivých myšlenek a traumat, která se každým dnem stráveným zde na tomto světě prohlubovala.

„Nejsem tady šťastná,” řekla. „Kdybych mohla, chtěla bych utéct. Utekla bych před ní, ale nejen před ní, ale i před tím domem. Je plný dětí, ale přeci prázdný. Chceš vědět kam?” Vždycky jsem chtěl zažít i jiný svět, svět, který ke mně jen občas dolehne odtamtud zvenku.

„Na místo, které znamená opravdový domov, kam se můžeš schovat a být s někým blízkým. Kde můžeš najít opravdový klid. Nikdy jsem to nezažila a od malička po tom toužím.” Něco bolavého dopadlo na mou tvrdou pokožku, byla to slza, slza, kterou následovala další a další. Z malého potůčku se stala rozbourřená řeka. Byly to slzy plné bolesti, křivd a strachů, které vždy musela prožít sama. Do jejího světa jsme se spolu vracely často. Bylo hezké o něčem snít, bylo hezké mít někoho po svém boku a nemuset zůstat sám v potměšlém koutu své hlavy. Postupně mi prozradila i další část svého příběhu. „Ta žena z toho osamělého místa, kterému říká dětský domov, chce získat moji duši. Krade nám ji všem. To je ten důvod, proč potřebuji, abys na mě za žádnou cenu nezapomněl. Nikoho jiného nemám. Jenom pokud ne mne bude někdo myslet, bude moje duše v bezpečí. V tom domě nikoho takového nemám. Nikdy jsem nepoznala ten pocit

tepla domova. Představuji si, že to musí být jako sedět u vyhřátých kamen. Je ti teplo a bezpečně jako pod peřinou. My ale nejsme pro nikoho podstatní, nikdo si na nás nepamatuje, nikdo nás nenosí v srdci, nikomu nebude chybět náš smích. Proto z nás může tak snadno vysát duši. Jsme na tomto světě navíc.“

Náhle jsem si na ně vzpomněl. Stojím tu přeci už celá desetiletí a tak málokdy jsem je viděl. Děti, které doprovázela přísná paní. Děti, které se neumí smát. Vzpomínám si na jejich vyhaslé pohledy, snad v nich zůstaly jen zaschlé slzy. Zapomněl jsem na ně, já na ně zapomněl. Její nešťastné oči se na mě hluboce zadívaly. Sklopila zrak.

„Jsem unavená. Mé tělo mě přestává poslouchat.“ Zahledl jsem se do jejích očí, začaly ztrácet tu jiskru, kterou měly, když jsem ji potkal. Již nechtěla žít v tom vybledlém domě za silnými skleněnými okny. Kroky, které se přibližovaly. Už jsem je znal. Dívka se na mě vyděšeně podívala. „Už to znovu nechci. Chci mít své klidné místo, opravdový domov. Jsi jediný, s kým jsem si mohla dovolit snít. Chci zůstat s tebou.“ „Vezmi si mou duši k sobě,“ zaprosila. Nechtěl jsem uvěřit tomu, co slyším. Z očí jí opět začal kanout potůček slz. „Už se blíží. Nechci s ní zpátky.“ Dívka mě svírala v pevném objetí, ze kterého se mi nechtělo vyprostit. Znovu jsem se na ni zahleděl. Viděl jsem tvář dítěte, které kdysi věřilo, že najde klid a možná i domov. Také jsem ji nechtěl opustit.

Ten den jsem však sám nezůstal. V mých listech prudce zašumělo. Splnil jsem její přání. Našla klidné místo v mém dřevěném těle. Je dost pevné na to, aby ji navždy ochránilo a uneslo tíhu, na kterou byla její duše příliš křehká. Našla ve mně oporu, která jí vždy tak chyběla a ona mi předala část své barevné, bohatě kvetoucí duše.

Na jaře vypučely nové květy. Byly jiné než předchozí roky. Živější.

Strom času

2. místo v kategorii próza 8. – 9. třída
Berenika Farníková

Byla zima a rok 1924. Vločky pomalu padaly z nebe jedna za druhou. Lidé kolem chodili ve velkých huňatých kabátech. Nakupovali dárky na Vánoce a doma se ohřívali u krbu. A pak jsem tu byla já. Bez peněz, bez teplého oblečení, bez jídla a bez pořádné střechy nad hlavou. Seděla jsem na chladné zemi zkraje náměstí. Už jsem skoro ani necítila ruce. Měla jsem na sobě jen staré dlouhé ušpiněné šaty, lehký svetr a vedle sebe klobouk, do kterého obvykle sem tam někdo hodil tak dva, tři haléře. Nebylo to ale proto, že by lidé byli chamtiví, naopak bývali štedří, ale spousta lidí neměla peníze na uživení své rodiny, natožpak aby je dávali chudé šestnáctileté holce, jako jsem byla já. Když jsem měla štěstí, našetřila jsem si někdy na pořádnou housku.

Dnes jsem však moc štěstí neměla. Už se pomalu začalo stmívat. Myslela jsem, že si nenašetřím ani na rohlík, ale najednou na mě zavolala holka, asi o trochu starší než já: „Hej, chytej!“ A hodila mi 5 haléřů. „Děkuju!“ zavolala jsem nazpátek trochu nakráplým hlasem ze zimy.

Po koupi pečiva jsem konečně odešla z náměstí a došla ke svému nynějšímu obydlí. Byla to stará dřevěná chatrč se zlámanou střechou. Když jsem byla malá, chodívala jsem si sem hrát. To jsem ale ještě nevěděla, že se tohle místo stane v budoucnu mým domovem. Vešla jsem dovnitř. Na hromadě dek ležel bezmocně a unaveně můj pes Buk. Byl nemocný. Asi před týdnem se mi podařilo za našetřené peníze zavolat doktora. Ten přišel a řekl mi, že má rakovinu a že na ni zatím není lék, tudíž mu zbývá tak deset dní nanejvýš. Se slzami v očích jsem Buka pozorovala. Pak jsem si sedla vedle něj a hladila ho po hlavě. „Budeš v pohodě, uzdravíš se, uvidíš,“ konejšila jsem ho, ale ani jsem tomu, co říkám, sama nevěřila. Jakmile jsem ráno otevřela oči, přemohl mě pocit zoufalství a bezmoci. Pomyslela jsem si: „Jaký to vůbec bude mít smysl, když tady zůstanu úplně sama?“ Rozhodla jsem se vydat do lesa trochu si utřídit myšlenky, než zase najedu na denní režim - žebrání, zima a hlad. Přemýšlela jsem nad tím vším. Už jsem to neustála. Sesunula jsem se na zem. Doufala jsem, že tady budu moct prostě zůstat. V klidu dožít takhle v lese. Dívat se do azurové oblohy a už nic nemuset řešit. Jen čekat. Z přemýšlení mě ale vyrušil zvuk. Vzdálený zvuk. Připomínal tikot hodin. Pomaličku jsem se zvedala. Chvíli to trvalo. Přišlo mi, že moje tělo nereagovalo. Ztěžka jsem se postavila na nohy. Pomalými kroky jsem se postupně dostávala blíž a blíž k tikotu, až jsem stanula u vysokého stromu. Visely na něm hodiny. Pozorně jsem si je prohlížela. Měly jenom jednu ručičku a červený lem. Na jejich okraji ale nebyl napsán čas, nýbrž staletí. Písmo bylo zlaté a majestátní. Otevřela jsem ochranné sklíčko hodin. Ručička šla posunout. Opatrně jsem ji uchopila a lehce s

ní pootočila proti směru.

Najednou se země otrásla. Měla jsem pocit, jako když jedu na kolotoči. Málem jsem upadla. Po pár sekundách se všechno točit přestalo. To, co jsem viděla kolem sebe, mi vyrazilo dech. Nacházela jsem se ve stejném lese, ale většina stromů byla ještě malá a nízká. Rozhlížela jsem se nechápavě kolem sebe. Nemohla jsem tomu uvěřit. „Jsem v minulosti,“ pomyslela jsem si. Kouzelný strom byl ale pořád stejný. Po chvilce šoku a úžasu mi v mysli naskočil Buk a léky. Začala jsem přemýšlet: „Pokud léky nejsou v přítomnosti, co když budou v budoucnosti?“ Znovu jsem nastavila ručičku hodin, ale tentokrát na 21. století. Opět jsem ucítila závrat'. Měla jsem co dělat, abych neupadla. Za chvíli naštěstí nepříjemný pocit vystřídala úleva. Dostala jsem se do budoucnosti.

Byla jsem překvapená. Les prořídł. Zmizelo tu hrozně moc stromů. Zůstaly po nich jen zasněžené pařezy. Vypadalo to děsivě. Musela jsem se ale vydat do města, protože nebylo času nazbyt. Jakmile jsem konečně dorazila na okraj lesa, neviděla jsem malé městečko, ale velkoměsto. Procházela jsem ulicemi. Domy vyrostly do výšky. Přibýlo tu hodně lidí. Měli na sobě divné oblečení. Když jsem je mījela, spousta z nich na mě obracela své pohledy. Dívali se, jako kdybych vyšla někde z blázince. Kolem jezdila spousta zvláštních aut. Vypadaly upraveněji než ty v mé době. I přes všechny tyto nové věci jsem se snažila soustředit jen na jedno - najít léky. Myslela jsem, že to bude jednoduché, ale ztratila jsem se.

Vůbec jsem nevěděla kudy jít. „Prosím, mohla bych se zeptat...“ snažila jsem položit otázku jednomu z kolemjdoucích. Odešel ale dřív, než jsem to dořekla. Zkusila jsem to znovu: „Haló, pane, prosím...“ Zase odešel. Většina lidí měla v uších nějaké podivné špunty. Někteří si asi mysleli, že žebrařím o peníze, a proto mi nějaké dali do rukou. Snažila jsem se jim peníze vrátit zpátky: „Já nechci peníze! Potřebovala bych...“ nenechali mě domluvit a zmizeli. Bezmocně jsem se proplétala davem. Vrážela jsem do všech okolo a snažila se najít cestu ven. Po pár minutách se mi to konečně povedlo.

Dostala jsem se na malé náměstí s fontánkou a zahradami. Vypadalo to tu hezky. Přišlo mi divné, že tu skoro nikdo není. V duchu jsem zajásala. Uviděla jsem totiž na lavičce jednu osobu. Byla jsem si skoro jistá, že mi může pomoci. Když jsem přišla blíže, všimla jsem si, že to byl asi desetiletý chlapec. Měl v uších zase ty divné špunty, zíral do zvláštní placaté věci a něco na ní űukal. „Zdravím!“ Nereagoval. „Chtěla bych se zeptat, kde se dají sehnat léky proti rakovině.“ Chvíli jsem čekala, co odpoví. On ale pořád nezvedal oči z té placaté věci. „To nemá smysl,“ pomyslela jsem si. Už jsem se chystala odejít, když vtom zvedl hlavu a zeptal se: „Říkala jsi něco?“ „Nevíš, kde najdu léky na rakovinu pro svého psa?“ ptala jsem se ho prosebně. Chlapec natáhl ruku. „Co to děláš?“ zajímalo mě. „Ty chceš pravdu, já zas nový mobil!“ Nechápatě jsem ho pozorovala. „Nerozumíš česky nebo co?! Chci peníze!“ zakřičel. Sáhla jsem do kapsy a vytáhla z ní pár mincí. Natáhla jsem dlaň a podala mu je. Chvíli peníze nevrle pozoroval. „No, nejsem chamtívej, mně to stačí,“ prohlásil po dlouhé odmlce. „Absolutně nevím,

co to jsou léky na rakovinu, ale počkej,“ začal něco ťukat na té svítící place. „Nevím, jestli jsi cvok, ale podle Googlu ještě léky na rakovinu nebyly vynalezené, takže máš smůlu.“ „A nevíš, kdy vynalezené budou?“ položila jsem mu otázku. Chlapec se opřel o opěrátko lavičky a se zívnutím mi odvětil: „Dvě otázky, dvě platby.“ Měla jsem obrovský vztek. Prohrabala jsem kapsu. „Už tu nic nemám...“ „Žádné peníze, žádné otázky,“ prohlásil a znovu začal zírat do té podivné věci.

Zklamaně a zároveň našťavaně jsem odcházela pryč. Les jsem kupodivu našla celkem brzy. Došla jsem ke kouzelnému stromu. Podívala jsem se na visící hodiny. Nejpozdější století bylo 31. Nastavila jsem ručičky hodin a se zavřenýma očima se nechala unášet časem.

Přistála jsem. Překvapilo mě, že i když tu měla být zima, pociťovala jsem velké horko. Rozhlédla jsem se kolem. Nic tu nebylo. Ani stromy, ani lidé, dokonce ani zvířata. Jedinou věcí široko daleko byly trosky nějaké budovy. Mým tělem projel chlad. Tohle byl určitě nejhorší pohled, který se mi kdy naskytl. Zoufale jsem se chodila po seschlé trávě. Sedla jsem si zničeně na kolena. Nedalo se zde skoro ani dýchat. Chyběl tu kyslík. Pomalu jsem dolezla zpátky ke stromu. Měla jsem v sobě hrozný smutek z té hrůzy, a také z toho, že se mi nepodařilo donést léky pro Buka. Když jsem se zvedala, nechtěně jsem si roztrhla kapsu o větev kouzelného stromu. Z kapsy mi vypadl žalud. Vzpomněla jsem si, jak jsem ho jednou, když jsem byla malá, sebrala. Vzala jsem ho do rukou a prohlížela si jej. Najednou mi hlavou bleskl nápad. Opět jsem vešla na pustinu, klekla si, prstem do země vydlabala malý důlek, vložila žalud a zahrabala jej zbytkem hlíny. Mrtvé ticho, které tu panovalo jsem přerušila svými slovy: „Doufám, že někdy vyrosteš a že naší Zemi právě

ty zachrániš.“ U stromu jsem se naposledy ohlédla za sebe, otevřela sklíčko od hodin, nastavila 20. století a nechala se jen nést.

Byla jsem zase zpátky v mém lese. Nikdy jsem si nepřipadala víc doma, než právě teď a tady. Úlevu ale vystřídala starost. Vzpomněla jsem si na Buka. Na to, jak jsem pro něj nesehnala léky. Zmocnil se mě pocit zoufalství. Cítila jsem se unavená, zmrzlá, hladová a nešťastná k tomu. Chystala jsem se odejít, když vtom jsem za zády uslyšela hlasité křápnutí. Rychle jsem se vyděšeně ohlédla. Na zemi ležely roztráštěné kousky hodin. Mezi střepy jsem uviděla něco lesklého. Lahvičku s tekutinou. Sebrala jsem ji. Doufala jsem, že to je to, co si myslím. Příběhla jsem do chatrče k Bukovi. Zmoženě ležel mezi dekami. Vzala jsem lahvičku a obsah mu vylila do tlamy. Poté jsem si jen lehla do dek vedle něj a usnula vyčerpáním. Upřímně, ani nevím, jestli to byla jen náhoda, že se Buk druhý den uzdravil. Vypadal energičtěji, než kdy dřív. Nadšeně běhal sem a tam. Odpoledne jsem ho vzala s sebou na náměstí a z legrace s ním začala nacvičovat cirkusové triky. Zjistila jsem, že lidi baví Buka pozorovat. Přicházelo jich k nám čím dál víc. Měl obrovský úspěch. Přeskakoval přes různé překážky a poslouchal mé povely. Všichni nadšeně tleskali po každém jeho kousku. Byla jsem na něj moc pyšná a po dlouhé době zase šťastná...

Zázračné tajemství

3. místo v kategorii próza 8. – 9. třída

Elen Mikulenková

„Stázi, pojď, už vyrážíme!“ zavolala pod schody mladá žena s havraními vlasy, blankytně modrými šaty, bílým kloboučkem a proutěným košíkem v ruce.

Anastázie, tedy Stázi, byla ale začtená do jedné ze svých knih, které tolik milovala, proto se jí momentálně svůj pokojíček opouštět nechtělo. Na to, že jí bylo teprve 11 let, byla velmi vyspělé a chytré děvče, zato hodně tiché a skromné. Taktéž milovala poznávání nových míst, byla otevřená novým věcem a ráda zažívala dobrodružství. Neměla žádné sourozence, což jí vůbec nevadilo, měla ráda svůj klid.

Zároveň ale pocházela z velmi chudé rodiny. Stázku opustil otec, když jí byly pouhé dva roky. Její maminka se tak musela postavit na své vlastní nohy, aby dokázala uživit jak sebe, tak ji. Nyní bydlí ve skromné dřevěnici v lese, kterou zdobí malá zahrádka s květinami, a žijí si poměrně skvěle.

Když se ale podruhé ozval hlas osoby, vycházející pod schody s prosbou, jestli by už konečně mohla odložit svou knihu a trochu si jít pročistit hlavu, vstala Stázka z postele, přehodila přes svá ramena rudý svetřík a utíkala po dřevěných schodech dolů, kde na ni čekala maminka. Obě tak vyrazily, tentokrát na opravdové dobrodružství.

Když se procházely lesem hrajícím podzimními barvami a padajícím listím, sem tam viděly zajíce či lišku a tu a tam po nich pokukovala nezbedná veverka šplhající po stromě, zarazilo maminku Stázčino chování. Byly v lese něco málo přes hodinu a ona na všechno, co jí řekla, jen kývala hlavou nebo mlčela. „Děje se něco, Stázi?“ ptala se své dcery s otazníkem v očích. „Ne, nic, mami. Zdá se mi poslední dobou jeden a ten stejný sen. Nedokážu nad ním přestat přemýšlet,“ pověděla upřímně. „A můžeš mi prozradit, o čem ten sen byl?“ Stázce chvíli probíhalo hlavou, zda to vůbec může říct, ale když se rozhodla, spustila... „Zdálo se mi o jakémsi vysokém stromě. Byl obrovský a místo, kde je, je mi velmi povědomé. Vedle mě byla lesní víla, která mi pověděla, že pokud vstoupím do jeho korun, dokáže mi splnit tři jakákoliv přání.“ Maminka se nad jejím výrokem usmála a odpověděla: „Už z těch tvých knížek opravdu blouzníš.“ Poté ji pohladila po vlasech a vrátila se ke své dosavadní činnosti - sbírání hub. Stázce to ale nedalo a teď, když prozradila svůj sen, má ještě větší chuť zjistit víc. Stojí si za tím, že každý sen má svůj význam, bez ohledu na to, zda je šílený, nereálný či strašidelný. „Jdu sbírat ty borůvky trochu dál,“ křikla. Ve skutečnosti se ale rozutekla hlouběji do lesa za účelem magický strom najít. Věřila, že tam někde určitě stojí a čeká na ni.

Ubíhaly hodiny a Stázka stále bloudila hustým lesem. Začalo se pomalu smrákat. Náhle si uvědomila, že neví, kde, kudy a kam má jít. Byla ztracena a začala propadat panice. Tak moc chtěla najít čarovný strom, který by jí splnil své tajné sny, touhy a myšlenky. Ve skutečnosti jsem stále jen obyčejná, bezmocná a hloupá dívka, pomyslela si. Sedla si tedy na mech posetý rosou a propukla v jemné vzlykání. Náhle si na její stehno sedla malá světluška. Stázka se na ni podívala, ale když se najednou to malé stvoření rozletělo, věřila a doufala, že právě toto světlo ji dokáže zavést ke kouzelnému stromu. Začala tedy utíkat.

Po nekonečných minutách Stázka doběhla na místo. Místo, které poznávala. Uviděla v dáli opravdu mohutný starý dub. Kolem něj byla rozlehlá louka posetá lučným kvítím, dozpěvující ptáci uléhající ke spánku a ostře svítící úplněk na obloze. Stázka nemohla uvěřit svým očím. Vypadalo to opravdu jako ve snu, snad v pohádce. Pomalinku se rozešla kupředu. Došla ke stromu a chvíli si vše jen tak obcházela či prohlížela. Pak si ale kladla hned několik otázek: Proč zrovna mně se tahle věc ukázala? Má to nějaké poslání? Je tohle pouhý sen nebo realita? A co se teď vůbec děje?

Náhle si nad svou hlavou všimla zlatého světla, které osvětlovalo celou korunu. Stázka si stoupla na jednu z větví, které byly nejniž, opřela se o kmen a natáhla ruce. Když je stáhla zpět, celé se třpytily. Vypadalo to opravdu magicky i sama Stázka si začala myslet, jestli skutečně neblouzní. Najednou jí přiletěl na dlaň modrásek. Ten se vzápětí přeměnil na droboučku vílu s modrými šatičkami, bílými střevíčky a velkým zlatým klíčem v ruce.

Stázka se polekala a zůstala nehybně stát. „Čekali jsme na tebe dlouho. Teď je čas, abys dostala to, co si celé ty roky doopravdy zasloužíš,” pronesla víla. „K-kde to jsem?” optala se dívka. „Jsi u magického stromu, Anastázie. Nemáme moc času, takže se ti v rychlosti pokusím vysvětlit, proč tu jsi, ale nejdřív - jmenuji se Mlženka. Jsi vyvoleným člověkem, není k tomu žádný důvod. Prostě si tě vesmír vybral. Tento strom chráním, zalévám a starám se o něho už v řádů tisíců let. Klíč, který držím, slouží k odemknutí tajných dveří do koruny, kde už tě čeká... Následuj mne, prosím, nemůžeme tu dlouho otálet,” dokončila svůj proslov Mlženka. Stázka ji poslušně následovala, i když tiše, protože vůbec netušila, co se děje. Kdo je ten "on", co na ni čeká v koruně? A co se pak stane? Mlženka dotekem otevřela dveře do kmenu stromu. Obě se tak ocitly ve velké místnosti, kde procházely po dřevěné podlaze, kterou zdobily barevné lístky všech druhů stromů, a po stěnách visela kulatá světla. Kolem ní poletoval zlatý prach, což z knížek, které Stázka četla, měl být vílí prach určený právě ke splnění přání. Před ní se najednou ocitly schody nahoru, tedy do koruny stromu. Obě je vyšly a když se objevily před velkými dveřmi, Mlženka vytáhla klíče, odemkla je a naproti seděl vílí muž v královském křesle.

„Vítej, Stázko! Jsem Terinek, král přírody a zároveň jsem zasadil tento strom.” Chvilí se odmlčel, ale pak pokračoval: „Nacházíš se v samotné koruně. Musí teď vše proběhnout velmi rychle, jinak se probudíš a už nikdy nebudeš mít tuto šanci.

Ve skutečnosti je tohle celé totiž sen. Tvůj mozek si ho vytvořil a věřila si tomu natolik, že se stal "realitou". Ale neboj, jak to ve fantasy knížkách bývá, vše se ti vyplní. Poprosím tě, zavři oči, přež si jakákoliv tři přání a stále si je opakuj. Neříkej je nahlas. Jinak by to nefungovalo." dokončil Terínek a vytáhl ze své kapsy malý pytlíček.

Stázce nezbývalo nic jiného, než doufat a věřit. Zavřela oči a Terínek se k ní rozletěl. Z pytlíčku na ni začal sypat zlatý prach, který se přilepil na každou část jejího těla. „Opravdu jen jedno? Není to škoda?“ divil se Terínek, ale Stázka jen zakývala hlavou na souhlas. Netoužila po ničem jiném, než právě po věci, kterou měla na mysli. Věděla, že je to správné. Když ukončil svoji činnost, otevřela Stázka oči a obě víly byly naproti ní a usmívaly se. Mlženka nakonec pronesla: „Stačí jen zavřít oči, že, Stázko?“ Jenže na to už neodpověděla. Její oči se samovolně zavřely.

Stázka se probudila. Jakmile otevřela oči, vyšvihla do sedu a její srdce začalo rychle tlouct. Chvilí zavzpomínala, co se vlastně stalo a co dělá tady, když ještě před chvilí sbírala se svou maminkou lesní ovoce a houby, ale když na nic nepřišla, seskočila z dřevěné postele a utíkala po schodech dolů. Musela dostat na své otázky co nejrychleji odpovědi. V kuchyni ji ale zarazila jedna věc.

U stolu seděla maminka a muž, který ji utěšoval. Když po chvíli oba zaregistrovali, že je někdo pozoruje, maminka se otočila, a když si uvědomila, že je to její malá dcerka, rozběhla se směrem k ní a stiskla ji v pevném objetí. „Co se stalo, mami?“ zašeptala Stázka. „Byly jsme spolu v lese, jenže si uprostřed cesty omdlela. Jsem tak ráda, že jsi v pořádku,“ řekla maminka. Stázka se ani nezmohla na odpověď. „A kdo je tohle?“ ukázala Stázka na neznámého muže.

„Artur. Lesník, který mi pomohl odnést tě domů, když jsi spadla,“ usmála se na ni maminka. Když se Stázka odtrhla od maminky, zmiňovaný Artur s úsměvem na tváři a se slovy „Už musím jít.“ vstal ze židle a opustil dům.

Jak šel čas, Stázce se vše konečně vyjasnilo. Ukázalo se, že Artur není jen obyčejný lesník, za nějž ho maminka považovala, ale její tajný milenec. Přiznal se, že je vídával v lese, a když mu došlo, že bydlí samy, chtěl je poznat, což se mu v konečné fázi povedlo. Nyní spolu všichni tři bydlí v Arturově lesní vile, která byla jen kousek od té jejich. Taky si vzpomněla na svůj magický sen. I když tomu zprvu nechtěla uvěřit, odůvodnila si to tím, že to, co si přála, se ve skutečnosti opravdu vyplnilo.

No, a to jedno tajné přání, o kterém mluvíme, které měla Stázka na mysli, když na ni sypal Terínek stromový prach? Mnozí z vás si možná myslí, že to byla například hora zlata, neomezené sladkosti nebo v případě Stázky neomezené množství knih. Jenže to se mýlíte - přála si totiž jediné, aby jak ona, tak její maminka zažila znovu opravdovou lásku. A jak se ukázalo, tak se i stalo. Možná ten strom byl nakonec opravdu tajemný. Zázračně tajemný.

Strom života

1. místo v kategorii poezie 8. – 9. třída

Anna Kaminská

Babička v křesle sedí,
jenom na mě hledí,
většinou mi povídá,
jak život mezi prsty mi uniká.

Sama vidím, jak babička pohledu mému uhýbá,
vím, že svým emocím nejspíš uniká.
Vypráví mi minulost, co zažila,
že je ráda, že všechno přežila ... a že se dneška dožila.

Co tak hrozného babička zažila?

Možná mi opravdu něco uniká,
otázka moje je veliká.

Babička mi vypráví,
že objevil se ten pravý,
že učila mu věneček
a teď je to můj dědeček.

Přišli v mládí ke starému stromu,
svou dlaň přitiskli na jeho kůru,
na rukách měli smůlu,
ale přinesla jim štěstí.

Štěstí je velký dar
a začali u stromu tvořit pár.
Strom má možná kouzlo,
co mi mezi prsty proklouzlo?

Babička mě ke stromu dovedla,
na kůru stromu jsem pohlédla,
v kůře stromu dlaně párů v mé rodiny vtisknuté byly,
než mi to všechno došlo, trvalo to chvíli.

Strom mou rodinu spojuje,
o život sám bojuje,
láska naší rodiny sílu mu dává,
babička teď stromu mává ... a já zůstávám.

Přemýšlím, co strom zachrání,
myšlenky mě od něj domů odvádí.

Teď už vím, co je to kouzlo,
co mi mezi prsty proklouzlo,
že je to strom, který na louce stává
a mojí rodině lásku dává...

Léčivý dub

2. místo v kategorii poezie 8. – 9. třída
Petr Marek

Když je mi smutno,
mířím do lesa.
Útěchu hledám mezi stromy,
zde duše klidu nalézá a
zvuky tichnou samy.

Šumí tu listí zelené
a stromy tiše mluví,
a mé starosti bláhové,
jak ranní mlha mizí....

Pod starým dubem sedávám,
Ten tíhu z duše smývá,
co zdálo se být obrovské,
tam malicherným bývá.

Ten dub tu stojí stovky let,
jak němý svědek času,
on mohl by nám vyprávět
o životě a jasu.

Že přijdou chvíle těžké též,
kdy bouře, deště zuří,
však každá bouře pomine
a slunce mraky zboří.

Že není třeba sklánět hlavu,
před každým trápením,
že všechny trable zase přejdou
a radosti se zase najdou.

Když starý dub mou duši hojí
a dotýkám se kmene,
cítím tu sílu prastarou,
jež do mých žil se vleje.

Tak poslouchám, jak listí šumí,
a je mi čím dál lépe.
A jsem moc rád, že dub tu stojí
a lidské duše hojit umí...

Děkuji prastarému dubu,
že v duši slyším krásnou hudbu.
Pomalou vzdaluji se z lesa,
lehkými kroky,
a věřím, že ten krásný dub,
bude tu ještě roky....

Co si stromy šeptají

3. místo v kategorii poezie 8. – 9. třída
Kristýna Brňovjaková

Jaro, to krásné období,
kdy vidím přírodu vstávat
zpod bílých peřin.
Příjemný vzduch na mě působí.
Květy korunu mi vyzdobí
za pár vteřin.

Nedaleko zahlédnout
pasoucí se koloušky.
Pod kmenem zase
třpytící se stébla trávy.
Pak v noci posvítí mi světlušky
a ve dne přilétají ptáků výpravy.

V létě raduji se
z vyrůstajících jahod
zatímco včely pilně pracují.
Existuje málo šťastných náhod,
kdy vodu mám
a za to děkuji.

V tomto období horkém
den noci se vysmívá.
Miluji večerní pohled
nad horským vrcholkem.
A hledání obrazce, jenž
na hvězdné obloze se skrývá.

Na podzim převleču se
do barevných šatů.
Sousedům pochválím rudá jablíčka.
Vidím hejna letící do jiných států,
zatímco ostatní
stáčejí se do klubíčka.

Vítr symfonii spustí
přes dlouhé lány.
A zvířata v nás hledají své společníky.
Pak jeseň rozloučí se otevřením brány,
déšť a chlad změní se
v sněhové vločky a ranní mrazíky.

V zimě koruna mi ztěžkne
bílým sněhem.
Rampouchy vyrůstají na mých větvích.
Jezera blyští se
svým kluzkým břehem,
je slyšet studený meluzíny smích.

Neslyším šumění,
neslyším řeku,
dlouhý odpočinek dopřeje mi ticho.
Nezoufám, koloběh života vnímám
plynutí času a naděje,
že s jarem vše opět ožije.

V lese, v tajuplném lese je klid
i neklid zároveň, což dráždí mě i můj
lid.

V tomto lese je studna, tak netknutá a
osamělá.

Ale co když je otrávená,
když je tak krásná a neopotřebená?

I v tomto lese je spousta zvířat.

Ale nejsou vidět, nebyla dnes a
nebudou ani zítra.

Ta zvěř fikaná, nádherná a chytrá, řekl
by člověk.

Ale také podezřele nebezpečná,
podotkl by i pračlověk.

V této divné osadě
kvetou rostliny, v řadách po sobě.

Vyhrkl bys: „Ta žlutá květina,
ta nechce nechat mé oči být.“

Ale tam někde za uchem cítíš
nebezpečí,

tudy bys neměl jít.

Nezávid'

3. místo v kategorii poezie 8. – 9. třída
Nela Bělunková

Netrap se, holčičko, netrap se.
Vždyť ti lidé jen žárlí na to, jaká jsi,
jim se to odplatí, no však neboj.

Pak jim do zad vjede ostrý náboj.

Ale teto, jak to vidíš ty?

Já to vidím jako podraz,
jako v srdci rýč.

Lidé jsou zlí, to já vím,

a tohle už možná přehnali.

Ale na druhou stranu, to co chtěli, to
dostali.

Děvče, to tak neber,
a něco dobrého si z toho seber.

Oni tupci tě jen chtěli potopit v tvém
úspěchu.

Ale to se jim nepodaří, protože ty máš
sílu,

ty jsi chytrá a nenecháš se jimi zviklat.

Teto, děkuji ti moc, ale sama víš,

lži mají velkou moc,

a každou chvíli, sekundu

mi ubírají síly dost.

Nezvládnou to...

A dost holka!

To byla poslední kapka.

Hned se postav na nohy a ber to jako
dobrou věc,

Kritika ti pomůže, nevezme ti nic, ale

přidá, věř mi... Věř.

Tak pojď, holčičko, obleč si ty

nejhezčí šaty

a ukaž jim, kdo ty jsi!

Neděláš to pro ně, ale pro sebe, Daisy.

Dobrá, teto, poslechnu tě.

Věřím, že máš se mnou dobré úmysly.

A neboj, nezklamuj tě.

Ti darebáci jsou jen závislí.

Tak jsem tě vychovala!

Jsem na tebe hrdá, moje malá.

Nebezpečná chamtivost

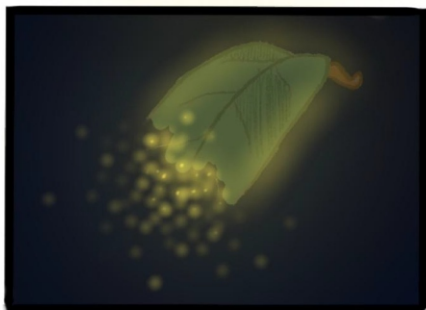
1. místo v kategorii komiks 8. – 9. třída
Barbora Váňová

1.

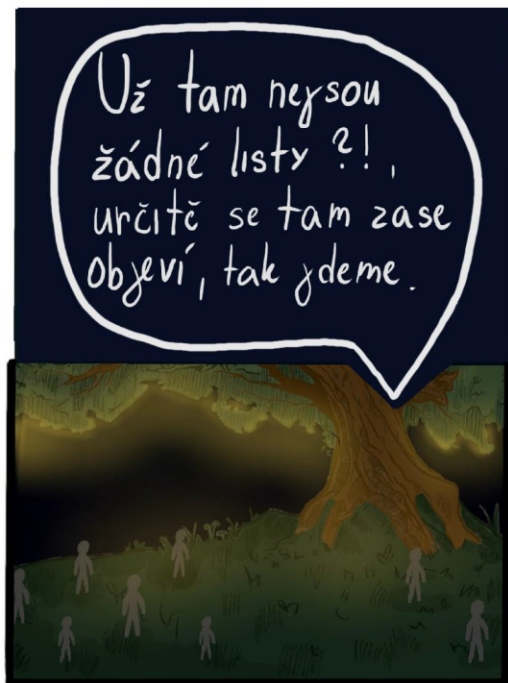
2.

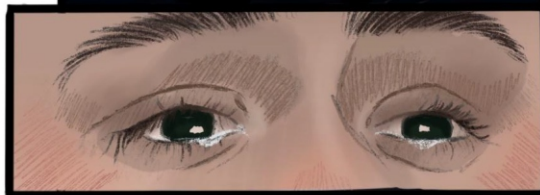
3.

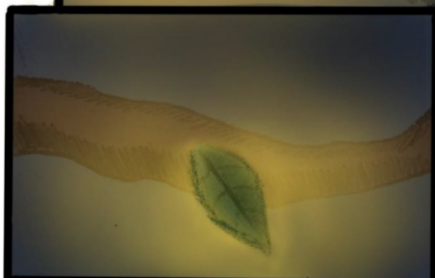
O rok později

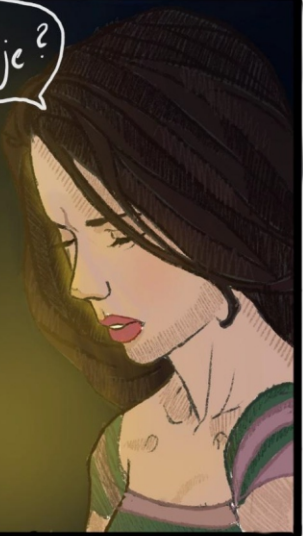
4.

Už tam vážně
nejsou žádné listy?
Lidé si přáli jen věci
pro sebe a chtěli víc a
víc. Teď je tady ve
městě jenom hromada
vyhozených věcí a
moc skládek, je to
tady znečištěné.

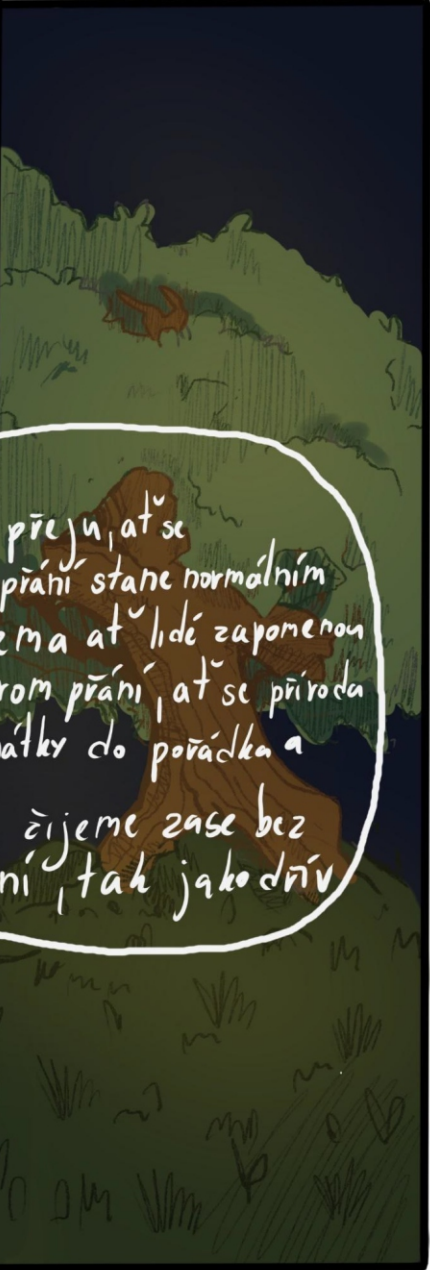
Co to je?

S.

Rozárka šla za světlem
které viděla. Nakonec
došla ke stromu přání,
najednou uviděla poslední
lístek.

Já si přeju, ať se
strom přání stane normálním
stromem a ať lidé zapomenou
na strom přání, ať se příroda
dá zpátky do pořádku a
ať žijeme zase bez
přání, tak jako dřív

Strom splněných přání

2. místo v kategorii komiks 8. – 9. třída
Ela Kutílková, Karolína Hrabalová

STROM SPLNĚNÝCH PŘÁNÍ

POKRAČOVANÍ 1

POKRAČOVANÍ 2

STROM

Práce hodnotili:

Kristýna Ryška, herečka, spisovatelka a lektorka.

Tereza Blinková, studentka českého jazyka.

Jana Kliková, asistentka pedagoga.

Grafická úprava Veronika Brázdová

Vydala Městská knihovna Rožnov pod Radhoštěm v roce 2025

Počet stran 64